

*živá*

# SLOVA

6  
1974

KDYŽ  
PRISLA  
PLNOST  
ČASU  
POSIÁL  
BÓH  
SYNA  
SVEHO

Gal.4,4



## S P U R G E O N

šel ulicí, kde pracovali dlaždiči. Jeden z nich při práci rouhavě klel. Tu cítil ruku na rameni a pronikavé oči se mu dívaly do obličeje.

„Umiš opravdu krásně klít,“ řekl Spurgeon vážně, „umiš se také modlit?“

„To mně ještě nenapadlo“, odpověděl dlaždič s odporným smíchem.

Spurgeon vytáhl pětišílink, ukázal jej rouhači a řekl: „Dám ti ho, jestli mi slibíš, že se nebudeš nikdy modlit!“

„To je snadný výdělek“, zasmál se muž, slíbil mu to s novou kletbou a stříbrňák zastrčil do kapsy.

Jakmile však Spurgeon odešel z dohledu, zmocnil se muže zvláštní neklid, jako by se mu v nitru ozýval dávný hlas. „Cos to udělal! Cos to udělal!“

Po práci šel toho dne hned domů. Jeho žena byla překvapena, protože domů nechodila dříve než před půlnocí, a se strachem se ozvala: „Co je ti? Co se stalo?“

„Stalo se mi něco hrozného“, vyrazil ze sebe a třásl se na celém těle. „Dábel se mne dotkl a vzal si ode mne slib, že se nebudu nikdy modlit! Tady — tu je ten jidášský groš, páli mne, nechci ho!“

S těmito slovy vytáhl peníz z kapsy, hodil ho s odporem na stůl.

Podivuhodným způsobem se jeho ženě podařilo vypátrat dárce peníze. Muž pak osobně peníz vrátil Spurgeonovi, který mu vydal svědecití o Pánu Ježiši, který je Záchrancem pro přítomný i budoucí život. Z opilce se stal věrný úd sboru a v jeho domě zavládl Boží pokoj.

„Ano, byl to odvážný kousek“, řekl Spurgeon, když se o tom hovořilo. „Ale byl jsem k tomu puzen neodolatelnou silou. Udělal jsem to s bázni. Nikdy jsem se však ještě tak naléhavě za nikoho nemodil, jako tehdy, když jsem odcházel od onoho dlaždiče. A Bůh se k tomuto odvážnému kroku přiznal. Ten muž teď chodi po Božích cestách.“

W. B.  
připr. D. Z.

## Poznámka redakce:

Tento článek otiskujeme jako příklad zvláštního Božího působení v životě a skrze život Pánu cele oddaného velkého evangelisty Spurgeona, působení, které je neopakovatelné a nenapodobitelné.

Jistou chudou věřící vdovu navštívila královna Viktorie. Po této návštěvě se jí sousedky zeptaly: „Babičko, kdo je tím nejvzácnějším hostem, jehož jste kdy do svého domu přijala?“ Očekávaly, že její odpověď bude jednoznačná: „Pán Ježiš“, protože tolik jim o něm stále vyprávěla.

„Jeji Veličenstvo, královna“, zněla odpověď babičky.

„Rekla jste opravdu královna? A co Ježiš, o kterém tolik mluvíte? Není On tím nejvzácnějším hostem?“

„Ne, On není pro mne nejvzácnějším hostem! On je u mne domácí, On žije se mnou!“

Jeho přítomnost je bohatstvím,

Jeho milost je pokladem,

Jeho zaslíbení je zdravím a nezměrnou radostí,

Jeho slovo je mým odpočinkem,

Jeho Duch je mým Vůdcem,

v Něm jsem požehnán, ať se stane cokoliv.

připr. D. O.

**ŽIVÁ SLOVA** vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n.p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.



Bylo to těsně před vánocemi. Byl jsem právě ve shromázdění, která konají naší věřící z nedostatku jiných možností v sále jedné velké církevní organizace. Vpředu se třpytil slavnostně vyzdobený stromek a vedle něho stál obrovský Betlém. Venku pobíhaly zástupy lidí z obchodu do obchodu, lidé obtěžkáni dárky do sebe vzájemně vráželi, spěšně se omlouvali a spěchali dál, ještě nakoupit dětem dárky, ještě honem sehnat kapra na štědrovečerní večeři, ještě sehnat stromeček, ještě... zkrátka obvyklá křeč shánění, čištění, chystání a pečení, která každý rok v tuto dobu zachvacuje lidstvo bezmála na celé zeměkouli.

Ve shromázdění jsme právě dopzpívali píseň: „Kde budeš věčnost trávit?“ Po modlitbě povstal jeden bratr a otevřel Písmo: „Nebojte se, nebo aij, zvěstuji vám radost velkou, která bude všemu lidu. Nebo narodil se vám dnes Spasitel, který jest Kristus Pán, v městě Davidově“ (L 2:10, 11). Jeho slova ostře kontrastovala s okolním shonem venku. Hovořil o pokoji, který dává Pán, uprostřed neklidu a shonu venku. Hovořil o nutnosti záchrany pro hříšného člověka uprostřed snah lidí o prokázání dobra svým blížním. Vyprávěl o nutnosti Spasitele v době, v níž se lidé většinou domnívají, že jsou „dobré vůle“.

Můj zrak utkvěl na Betlému. Byl bohatě zdobený, a přestože to nebylo řádné umělecké dílo, byl velmi hezký. Upoutalo mne množství figur v nádherných krojích. Byli tam představitelé všech možných společenských vrstev. Viděl jsem krále v hermelínu i pastýře v hezkých lidových krojích, bělochý i černochy, komínky i mlynáře, skotačící děti i starou sehnutou babičku, která táhla za sebe vzpínající se kozu. Všichni byli obtěžkáni dárky, jeden vylekl ranec na zádech, jiný zase nesl obraz pod poží. Spousta lidí, úplná přehlídka — nu, jako ve skutečnosti o vánocích.

Jen jedno jsem ze svého místa neviděl — jesle a Toho, kvůli Němuž vlastně to vše mělo být. Jesle byly úplně vzadu, zcela ukryty za zástupem lidí a chtěl-li je někdo vidět, musel vstát a stoupnout si na špičky.

Mou myslí bleskla obdoba tohoto obrazu se skutečností, co to vlastně vánoce ve skutečnosti jsou. Není to veliká radost z toho, že se nám narodil Spasitel, ale pochybná radost z dárků, které jsme si vzájemně připravili. Není to radost ze spasení, ale z hmotných věcí, které jsme dostali. Ve skutečnosti právě tak jako u tohoto malovaného „Betléma“ nevidíme „Spasitele, který jest Kristus Pán“, ale uspěchané a pachtící se lidé, obtěžkáni dárky a balíky s jídlem, shánějící už ne „obyčejný“ smrk, ale jedličku či borovičku. Vánoce dnes — to je především shon a spěch, přeplněné obchody a pošty. Všude vidíme jen lidi a dárky, ale betlémské jesle s tím, co znamenaly pro mne a pro tebe, se úplně ztratily v tom zmatku.

Ostatně, ony tam ve skutečnosti v té době asi ani nebyly. Nikdo z lidí nemůže skálopevně tvrdit, že se Pán Ježiš v tuto dobu narodil. Můžeme však říci, že je to varovný příklad z dějin, jak si křesťané nemají počinat. Vzpomněl jsem si na článek z Mladého světa (51/1973 - Vánoce sněhem zaváte - Petr Hora). Tam stojí: „Střední večer je připomínkou biblické příhody z Betléma, narození Krista. Tyto oslavy však byly světu svým způsobem vnučeny. První křesťané, třebaže se dali pokřtit, dlouho setrvávali u pohanských zálib oslavovat každou událost v přírodě. Dávno uznávali jediného Boha, a přece se každoročně klaněli slunci, když 21. prosince, v den slunovratu, věštilo svou nebeskou dráhou blízký příchod jara. S cílem zlomit starý pohanský zvyk nahradila církev římské saturnálie a ostatní lidové slavnosti křesťanskou oslavou zrození Krista. V Cařihradě se první vánoční pobožnost konala 25. prosince roku 379 v jedné soukromé kapli. Vedl ji biskup sv. Rehoř Naciánský.“

Postup tehdejších vedoucích činitelů oficiální „církve“ byl ve své podstatě „novou záplatou na starých šatech“. Nutně se musela objevit ještě větší „díra“ v „křesťanském“ životě. Pohanské zvyky nelze obléci do křesťanského šatu – Kristus nemůže mit nic společného s Beliélem!

A tak se asi ve 13. století objevuje vánoční stromek, počala se krájet jablka a větit z nich, lit olovo do vody, házet střevicem. Objevily se další vánoční POVĚRY a rekvízity. A ztratilo se to podstatné, to NEJDŮLEŽITĚJŠÍ, že PŘIŠEL SPASITEL. Z narození Páně zůstala jen pohádka pro malé děti, že jim dá „Ježíšek“ dárečky, budou-li hodné. Vpravdě věřící člověk se nikdy nemůže uchýlit k podobnému klamu, který nejenže podrává jeho autoritu v očích dorůstajících dětí, ale navíc je urážkou jeho Pána.

A tak „pro lidí nevidíme Pána“, stejně jako na onom již zmíněném „Betlému“. Tzv. „křesťanské svátky“ se staly lidským ustanovením, podle lidského srdce. „Radost veliká, která bude všemu lidu,“ se úplně ztratila v radostech zcela jiné povahy a podstaty.

Milý čtenáři! Máš onu pravou „velikou radost“? Je přece určena i pro tebe. I pro tebe přišel Pán Ježíš jako Spasitel. Přišel proto, že Jej všichni lidé potřebují, proto, že je věčnost a Bůh si přeje, aby jí všichni lidé mohli prožívat s Ním. Přišel proto, aby s i ty mohl trávit VĚČNOST s Ním, v Jeho přítomnosti, ve věčné radosti. Nebylo jiné možnosti, sám Bůh musel na sebe vzít lidskou podobu a převzít spravedlivý soud a trest za twoje hřichy a nepravosti – aby ti mohlo být odpuštěno a mohl jsi dosáhnout smíření se svatým Bohem! Uvěřil jsi tomu úzasněmu daru Boží milosti a lásky jako pastýři v Betlému? Poznal jsi Pána Ježíše Krista jako svého Spasitele? Pakliže ano, smíš zakoušet své práve „vánoce“ s velikou radostí stále – po celý svůj život. Pak budeš ujištěn Božím slovem, že budeš věčnost trávit s Ním.

Jestliže jsi to dosud nepoznal, zbyte ti jen radost z jednoho večera, draze zaplaceného sháněním a starostmi a i ta bude zkálena, protože lidé většinou nebývají „dobré vůle“ a lidská „štědrost“ a dobročinnost bývá často velmi sobecká. Nemáš-li důkaz největší štědrosti – Pána Ježíše, zůstaneš chudý i při množství dárků a při bohatém štědrovečerním stole! Kéž i ve tvém srdci zazní slavné poselství při narození Páně: „Sláva na výsotech Bohu a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle“ (Lk 2:14).

tp

# BOŽÍ CTITELSTVÍ

## VII. VELKÉ OSLAVENÍ

V jednání Hospodina s Davidem a v účasti Levítů při nesení Hospodinovy truhly je zjeven úmysl Božího srdce – že pravá pocta Jemu vzdávaná je záležitostí:

1. pravého srdce – tichého, pokorného a proto poslušného – odpoutaného od samého sebe a svých věcí, upoutaného Bohem a připoutaného cele k Němu,

2. pravého posvěcení, v němž si dítka Boží uvedomuje Boží majestát a Jeho vlastnické právo na celý svůj život a vše, co mu Bůh svěřuje, posvěcení, v němž dítka Boží poznává, že jediným pravým smyslem jeho života je čest a chvála Boží,

3. pravé služby, která právě pro tuto čest a chválu Boží bere na sebe ochotně „jho Pána Ježíše“, aby Jej nesla a Jím sloužila svým blížním,

4. vědomi osobní odpovědnosti těch, které si Pán pro tuto službu povolal a vyvolil, za konání této služby a za ty, k nimž je Pán poslal,

5. vědomi potřeby spolupráce v tomto Božím díle, jemuž On sám vtiskl kolektivní charakter,

6. společenství lásky a jednomyslnosti, v němž teprve pocta jednotlivcova dochází své plné hodnoty podle Božího srdce!

Jak vzácným způsobem zjevil Bůh tyto pravdy Davidovi a jak podivuhodně jej pro jejich plnění vychoval od osobního individualistického pojednání ctitelství k pojednání

pravého ctitelství podle Božího srdce ve společenství Božího lidu! Zakusil požehnání Boží milosti, která se nedá odradit neschopnosti a neužitečnosti tělesného lidství ve své službě. Zakusil úžasnu skutečnost Božího ctitelství vůči sobě samému v tom, že mu nejdřív posloužil sám Bůh! Vzdyť On sám vystavěl Davidovi dům a požehnal jeho rodinnému životu, On sám ho naučil vítěznému boji nad nepřáteli skrze vnímání tichého vanutí svého Ducha shury a poslušnosti Jeho vedení, On sám mu dal onen nádherný a odpovědný smysl pro cenu a význam společenství Božího lidu. Toto vše můžeme nyní přímo plasticky sledovat na Davidově jednání v 1Pa 15:3:

a) „shromážďuje“ – nerozdruje, nerozhání, nerozptyluje, protože MILUJE a láska vede „K“ shromáždění a „DO“ shromáždění, nikdy ne „OD“ či „ZE“ shromáždění! David je pravým pastýřem, nikoliv „nájemníkem“ či dokonce „vlkem“, který „lapá“ a „rozhání“ ovce! Pravý výraz duchovnosti je pastýřské srdce, které vskutku zná a slyší nejprve jako pokorná ovečka hlas svého „doprávence“ a nenásleduje hlasu cizího!

b) „všecken“ – ne pouze ty sympatické, nadějné, spolehlivé, poslušné – „duchovní“, protože nikoho nepodceňuje, nepřezírá, neodsuzuje a nad nikým se nepohorší!

David totiž zná svou vlastní bídu a slabost a poznal, že láska Boží jej miluje prostě takového jaký je. Prožil velikost Boží milosti a její napravující moci sám na sobě – a proto věří, nic nepochybuje o tomto vztahu Božím ke všem bez rozdílu!

c) „lid izraelský“ – ten Boží! I když je tak tělesný, nevěrný a nespolehlivý, tvrdošíjný, modlářský a jeho jméno v pravém opaku s oním „božím bojovníkem“ či „knížecí důstojnosti“, ví David, že to JE Boží lid, že tedy také je a zůstává předmětem Boží péče a ochrany. On Boha zná a proto ví, že Bůh svůj lid neopustí a nezanechá nikdy, ani se ho nezrekne, tím méně si ho dá vyrvat ze svých rukou. On ví, že Bůh má moc i prostředky, aby si nejen „ze jména povolal“, ale svým výchovným působením význam onoho jména při svém lidu také uskutečnil. On to zakusil v první řadě sám na sobě – a proto má naději, že totéž, co Bůh při něm ve svém milosrdenství učinil, také učiní při každém příslušníku svého lidu!

d) „do Jeruzálema“ – do místa Božího pokoje a odpočinutí – a to ne tak a v tom smyslu, aby pasivně očekávali, až „někdo jiný tu truhlu k nim dopraví, či ona sama za nimi přijde“ – až onen pokoj sám nastane, ale, aby o tento pokoj a k tivně usilovali, jej „hledali“, „stíhali“, o něj „pracovali“, k němu vždy ve všem směřovali a tak učinili místo a dali průchod Králi pokoje, aby On mohl mezi nimi spočinout a Jeruzalém se stal pravým Jeruzalémem! Jaké hluboké pochopení této skutečnosti vidíme u Davida, který tichosti a pokoru – bezpodmínečným pokorením pod mocnou Boží rukou dal nejdříve ve svém vlastním srdci místo Božímu Duchu. Jedině tak se mohl stát nositelem Božího pokoje a Jeho požehnáním pro druhé!

Jaký to rozdíl proti původní tělesné horlivosti Davidově, v níž také usiloval o „shromáždění Izraelců ze všech zemí a měst od Nilu egyptského až do Emat – ale ke své vlastní osobě, byť měl ty nejpoctivější úmysly s truhou Hospodinovou“! viz 1Pa 13:1, 2, 5!)

e) „aby přenesl truhlu Hospodinovu“ – netoliko on, David, ale všechny shromážděny lid Izraelský – aby truhla Hospodinova byla středem jejich pozornosti a zájmu, aby její důstojné umístění bylo věcí všech, netoliko jeho!

Jak velice záleží Davidovi na obecenství! Jak jasné vidí původ, zdroj a smysl obecenství Božího lidu právě v oné truhle Hospodinové! Jak velmi se David stará a zasahuje o toto obecenství své s Božím lidem, lidu Božímu s ním a lidu Božímu mezi sebou navzájem právě v souvislosti s Hospodinovou truhlou! Zde lze resumovat: Davidův vztah k truhle Hospodinové je nerozlučně spjat s jeho vztahem k lidu Božímu a naopak! V tom je podstata obecenství Božího lidu!

f) „na místo její“ – tam, kde má být, tam, kam patří! To nebývá obvykle místo podle lidských představ. Bůh chce mít své místo právě tam a v tom, co by si člověk vyhradil nejradiji sám pro sebe a v čem je mu Boží přítomnost nejméně vitaná! Jak nerad se člověk vzdává svých vlastních míst a místěček – svých sobeckých snů, přání, představ, žádostí... David je typický člověk s tímž sobeckým zatížením a ve své vlastní přirozenosti naprostě neschopen dát Bohu ve svém srdci a životě místo. A byť se i o to „poctivě snažil“, protože uznává Boží právo a je si vědom

svých povinností vůči Bohu, nemohlo to nikdy jinak dopadnout, než nezdarem, podvedením a zrazením vlastní tělesnosti – sebeklamem! Musel poznat, že pravda a její uznání stačí sice k uvědomění vlastních povinností, ale ještě nestačí k Božímu ctitelství. Neboť to, co je konáno z pouhé povinnosti, nikdy nemůže uspokojit ani vlastní lidské srdečce, natož srdečce Boží! Musel být nejdříve usvědčen z nedostatku lásky k Bohu (podobně jako Šimon Jonášův Pánem) a vskutku poznat Boží srdečce, aby sám mohl milovat! David musel plně prožít tu nesmírně vzácnou skutečnost, že BŮH SÁM DAL JEMU TO NEJCENNĚJSÍ MÍSTO – CELÉ SVÉ BOŽÍ SRDCE, a pak teprve začne chápát a rozumět Bohu, PROC se On také nemůže uspokojit jiným místem u Davida – než celým jeho srdcem! Jedině tam je místo Hospodinovu truhly, tam je místo Pána Ježíše ve Tvém životě! Jaká blaženost a moc Božího pozehnání je tam, kde se dostane „truhle Hospodinovu jejího místa“ – kde dojde k sjednocení vůle člověka s vůlí Boží v Duchu Pána Ježíše Krista – a kde může On přebývat! Je to také tvoje srdce?

g) „kteréž jí byl připravil“! Nejde pouze o vzdání se z nutnosti a vydání toho nejcennějšího Pánu. Zde opět není pro pasivitu místo! U Davida jde o aktivní přípravu toho nejdražšího a nejkrásnějšího místa pro spočinutí Boží truhly! David to činí rád, ochotně, s nadšením – činí to z lásky k Bohu, kterého zná, jehož láskou k sobě a krásou je uchvácen! Tato láška, kterou Bůh svým zjevením vložil do Davidova srdce, zatlačuje vše ostatní v jeho životě do pozadí! Původní přednost zájmům Božím před vlastními věcmi z tělesné horlivosti na principu povinnosti a touhy po pozehnání (viz k. 13:2, 3!) je nyní Boží výchovou očistěna a stává se věc lásky, které již nejde o nic jiného než o čest a slávu Boží! A to je ona příprava místa pro Hospodinovu truhlu, k níž musel David dozrát, aby v něm mohl Bůh trvale přebývat!

Kolik je dnes „ctiteli Boží“, kteří trpíce tím, „že truhla Hospodinova není na svém místě a lid Boží toho nehledá“, řeší celou otázku onoho transportu zcela obrácené, v doměni, že jsou vedeni Duchem!

Obvykle jde o lidi apriori nespokojené již v sobě samých tím, že si kladou cíle nad své skutečné možnosti a zaujaté sebou samými.

Zivotní neúspěchy a nezdary „na cestě za Pánem“ je vedou k hledání přičin v sobě a kolem sebe. Nezdravě se zaměřují na nedostatky své vlastní a na nedostatky v životě věřících lidí a sborů. Vlastní nedostatky se snaží odstraňovat v tělesné horlivosti křečovitými gesty, nade vším a nad každým se pohoršují, místo pozitivní práce kritizují ty, kdož něco dělají a soudí ty, kdož nic nedělají, jsouce naplnění hořkostí a pesimismem nevěry. Posléze docházejí k obviňování druhých za svou vlastní nespokojenost. Hledají nedostatky v učení, výchově a působení starších bratří – objevují východisko v cizích a rozhodně „lepších“ učeních, kde je „plnost Božích pravd“, které se u nás „nepřijímají“ a „zakrvávají“. Tito „duchovní lidé“ ovlivňují a deprimují svou nespokojeností druhé, působí rozkoly a různice – místo shromažďování rozptylují! Někteří dojdou tak daleko, že si osvojují právo posuzovat a rozsuzovat, co je a co není z Ducha, kdo je či není znovurozený, ba dovedou i poprat životnost sboru, v němž jim bylo poslouženo evangeliem k spasení! Mohou být i takoví, kteří jsou přesvědčeni, že mají právo vyřknout na adresu dítěk Božích slova Pána Ježíše: „Aj, zanechává se vám dům vás pustý!“ (L 13:35), zapomínajíce na to, že farizeové se rouhali Duchu svatému (což nelze aplikovat na ty, kdož Ho mohou pouze zarmoucovat či uhašovat! (Ef 4:30 a 1Te 5:19). Zde jde o OPUŠTĚNÍ a OPOUŠTĚNÍ společného shromáždění z „objektivních přičin“, „pro hřich“, „pro neduchovní stav věřících a sboru“ či dokonce pro „opuštění sboru Pánem“ neb „vyhnání Pána ze sboru, takže On je za dveřmi“ jako v Laodicei. Kde však berou oprávnění z Písma pro toto oddělování a opuštění společného shromáždění, které je v rozporu s apoštolskou praxí a jasnými pokyny apoštola Pavla? (Viz Žd 10:25 a postoj k tělesným věřícím v Kointěl)

Někteří se odvolávají na rozchod Abrama s Lotem (Gn 13:8, 9). Přitom ovšem zapomínají, že šlo o problém duchovního zemdlívání Abrama a nikoliv o věrou utvrzeného Abrahama! Tento důvod tedy nesvědčí o duchovní výši těch, kteří takto shromáždění opouštějí, ale právě naopak.

Jiní se odvolávají na Mojžíšův postoj s jeho oddelením stánku od lidu, zhřešivšího při zlatém teleti (Ex 33:7–10). Marně však u nich hledáme Mojžíšův pastyrský postoj sebeobětné orodovnické lásky za lid, který nikdy ve skutečnosti neopustil! (Ex 32:31–

32, Nu 14:11–20).

Posléze se často uvádí jako důvod pro rozdělení Pavlův, rozchod s Barnabášem pro Jana Marka (Sk 15:36–4)! Zde však nejde o opuštění shromáždění a rozkol – škodu v lidu Božím. Naopak! Oba vykazují konstruktivní misijní činnost a příkladnou věrnost v péči o sbory! (Což přináší posléze i u Jana Marka své pozehnané ovoce. Ko 4:10, 2Tm 4:11!).

Vpravdě duchovní člověk má PASTÝRSKÉ SRDCE (J 10:11–12), neopouští společné shromáždění (Žd 10:25), a pro skutky víry, práci lásky a trpělivost naděje nemá ani smysl ani čas pro souzení druhých a ulpívání na jejich nedostatech (1Te 1:3, Ko 1:24–29, Mt 7:1–5, 1K 4:1–5), soudí sám sebe (2K 11:29, 30, dtto 12:9, 10, 1K 10:12, R 7:18, 23, 24) a vykupuje čas pro Pána (Ef 5:15, 16, Ko 4:2–6) v službě církvi (1Tm 3:15, 4:12–16, 2Tm 2:24–26!).

Vidíme tedy, že vskutku objektivní příčiny pro opuštění shromáždění věřících lidí z biblických důvodů nejsou (neužije-li sama církev vyloučení jako kázeňského prostředku!) **Jde vždy o subjektivní důvody** lidí duchovně nezdravých – zklamaných, ukřivděných (někdy důvodně, jindy zdánlivě), plných sebe, se svými sobeckými nároky na dokonalost druhých, většinou zaměřených spíše na přijímání hodnot než jejich rozdávání, lidí bez lásky bratrské, bez snahy mít rád bratry a sestry takové, jaci jsou a ne své vlastní představy o nich a v nich!

Nejde tu tedy o „duchovnost“, ale v podstatě o tělesnost. Tito věřící lidé nemohou nikdy ve svém životě získat pokoj ani sami pro sebe ani pro druhé. Nutně docházejí a musejí dojít jen k dalším zklamáním i s jinými „lepšími lidmi“, „lepšími společenstvími“ – aby nakonec zůstali sami a opuštěni ...

Jak smutně, že vzácné pravdy o církvi, o působení Ducha v církvi, o milosti, v jejíž době dosud žijeme, o úžasné ceně obecenství a věrnosti v setrvání na svém místě – jsou některým pohoršeným a zraněným věřícím tak málo jasné! A lék? **Hledá se vůdce a dokonavatele víry Ježíše!** (Žd 12:2–4, 12, 15). Ne v tomto případě na „Pána“ či na „Krista“, ale na Něho v jeho dokonalém lidství spasitelného soucitu a lásky (viz 1K 13!). Na Něho v Jeho nezměrném utrpení za nás – za svoji církev (církev nejen ve smyslu příslušenství všech znovurozených lidí k jednomu neviditelnému tělu, ale zejména ve smyslu obecenství mistřího viditelného Kristova těla!)

Bez víry, lásky a naděje nelze nikdy „pít vody v Marah“! Nuže, zarmoucený a ukřivděný bratře, sestro, zoufající nad stavem jednotlivců a sborů, žíznící a nenalézající nic jiného než „hořké vody“, viz ONO DŘEVO a vhod je do oněch hořkých vod, aby byly oslaneny! (Ex 15:23–25). Vždyť všecko tvé úsilí „o transport té truhly na její místo“ je zcela nezralé a falešné bez onoho Božího zkušení v tichosti, pokore, poslušnosti, trpělivosti a v bázni Boží, nemožné bez tvého OSVOBOZENÍ OD VSELIKE HORKOSTI A PESIMISMU NEVERY v Boží milost a milosrdenství! Vždyť ty se musíš nejdříve osvědčit v sebesoudu, v potřebném srdci a v pokolení pod mocnou rukou Boží ve všech skutečných nebo domnělých křivdách a ve všech „beznadějných situacích“ – aby ti mohl PAN ZJEVIT SVE SRDCE a tajemství svého velekněžského pozehnání právě v obecenství s dítkami Božími – v církvi jak pro tvůj duchovní růst, tak i pro tvou užitečnost pro Něho, jehož jsi a Jemuž přece chceš sloužit! Což nevidíš, že tento tvůj stav nevede k pozehnané činnosti v díle Páně, ale k Tvému ochromení a nezdravé izolaci?

Jak vzácným nástrojem k oslavě Boha se stal David nejen ve svém osobním životě, ale v životě všeho lidu, protože miluje Boha, miloval i Jeho lid! S jakou vzácnou pozorností se věnuje synům Aronovým a Levitům (1Pa 15:4–10), jak je oslovy, vychovává a vede k osobní odpovědnosti (v. 11–14)!

Kolik je zde nadšení a optimismus víry! (v. 16!). Kolik povzbuzení! Jaká to služba v oněch kladných a potěšitelných věcech, kolik pozehnané služby druhým k vří!

Jaká to nádherná oslava Boží, již se zúčastňují jednomyslně všichni, stržení jsouce přikladem svého krále! Kolik zpěvu, hudby, plesání – jaký to rád a pořádek! (v. 17–24.) Jaké zaujetí Hospodinem a Jeho přítomnosti uprostřed lidu! Jaké to prožití Boží pomoci Levity při jejich službě, vyvrcholené obětí sedmi volů a beranů (v. 26)!

Tuto radost nemůže pochopit ten, kdo stojí opodál, kdo se jen dívá z okna svého pokoje, kde se nezúčastňuje, odděluje a kritizuje ve své „svatosti a spravedlnosti“ –

ve své „čistotě“! Kdo není zaujat Hospodinovou truhloou jako je David a ostatní lid, nic neví o moci a vedení Božího Ducha, který naplní srdce Davidovo a všeho lidu. Nic jiného mu potom nezbývá, než zamření na Davida a jeho lid, než kritický pohled na jejich nedostatky...

Ubohá MIKOL! (k 15:29). Jak daleko je od Božího srdce, jak daleko je od srdce Davidova – toho, který je jejím nejbližším, jen proto, že se nedívá na truhlu Hospodinovu, ale na lid! Jak málo rozumí Mikol čisté radosti a čisté lásky, v níž není pohoršení, jak je ve vší své urážlivé cti a mravopočestnosti ve skutečnosti nečistá a pyšná! Vždyť jedině zaujetí celého srdce Tím, který je uprostřed nás, plodi lásku Boží v nás, která jedině dovede naplnit všechnen zákon (R 13:8, Mk 12:33), protože ona je ze srdce čistého a tak „všemu věří, všechno se naděje, všechno s důvěrou očekává“, ona nemá místo pro vlastní „já“ a tak „nehledá svých věcí“, nedbá své „osobní důstojnosti“ ani „hanby“, nedbá na úsudky lidské!

Jak málo rozumí lásky, jejímž „chlebem bylo činění Otcovy vůle“ a hledání Jeho cti a chvály!

OBNAŽENÍ a HANBA Pána Ježíše na kříži! Jaký to „kámen urážky“ a „skála pohoršení“! Jaký důvod onoho zavržení všemi „staviteli“! Bratře, sestro – tvá věrnost Pánu je jedině v té spoluúčasti na Jeho obnažení a hanbě, ve tvé účasti kříže Kristova! Vadí ti při Kristu? Nestydi se za Něj? Za Jeho „neúspěch na světě“ a pro pochrdání Jim? Nejsi blízek pohrdnutí Kristem ukřížovaným ve svém vlastním programu „duchovního života“? Není ti On vlastně až dosud tak „velice vzdálený“ a „cizí“? Neobnažuješ Ho sám svým způsobem života a nečiniš mu hanbu svým zapíráním? Chceš zůstat do konce svého „duchovního života“ NEPLODNÝM KŘESTANEM, kterého Pán nemůže potřebovat a k němuž se nemůže přiznat (2S 6:21–23)? To jsi se již tak svému Pánu odčizil, že se odcizuješ svým bratřím a sestrám? Natolik jsi Ježíš opustil, že opouštíš společné shromáždění z „duchovních pohnutek“ jako Mikol? Nebo je to duch světa, který ti zastřel pohled na Tvého Spasitele?

Vždyť přece rozumíš „vánku Ducha Božího“, když se jen trochu ztišíš, pokoriš a vezmeš všecko z Božích rukou! Viš dobré. V ČEM BYLA NEJVĚTŠÍ BOŽÍ OSLAVA: v ceně drahé oběti Pána Ježíše Krista! (F 2:6–12, Ef 5:2). A proto také viš JAK a ČÍM MU MŮŽEŠ PŘINEST POCTU NEJVZACNĚJŠÍ! (F 1:29. Vždyť přece i ty jako Boží syn Otcí rozumíš a tvé srdce je spojeno s Ním – Pánem Ježíšem Kristem – Kk ve všem a navékly!

## ČEHO SE DRŽÍŠ?

Nad rýnským vodopádem u Schaffhausenu se převrhl člun s dvěma muži. Byli strženi proudem a volali o pomoc. Z břehu jim hodili záchranné lano. Jeden z nich se tohoto lana chytí a byl vytažen na pevnou zem, druhý se ve zmatku a smrtelné úzkosti chytí člunu a byl i s ním stržen do vodopádu, kde zahynul.

Oba muži se něčeho chytili, oba ve chvílích nejvyššího nebezpečí v něco důvěrovali. Oba v něco věřili. Jeden se chytí prostředku dobrého, druhý špatného. Nezáleží, tedy na tom, abychom se vůbec něčeho uchopili jako záchrany v úzkosti smrti, ale záleží na tom, abychom se uchopili správného prostředku, který nás může zachránit. Tak se lze vírou chopit pravdy Boží, „nebot to je věčný život, aby poznali Tebe, jediného a pravého Boha a toho, kterého jsi posal, Ježíše Krista“ (J 17:3).

W. B.  
připr. D. Z.

- To nejlepší neleží za námi, nýbrž vždy před námi.
- Bůh slyší srdce i beze slov, nikdy však neslyší slova bez srdce.

Kapky z moře



(3. pokračovanie)

**M**inule sme si pripomenuli udalosť zoslania svätého Ducha v deň Letníc (Sk 2:1 a n.). Zastavme sa pri tejto udalosti a pripomeňme s niekoľko myšlienok, z nej vyplývajúcich. Našim čitateľom pripomíname, že otázka krstu svätým Duchom bola už rozobratá v 1. čísle ročníku 1971 a preto sa nechceme znova k nej vracať. zaostávajú však ešte ďalšie skutočnosti, ktoré pre porozumenie Božieho Ducha a Jeho diela na zemi je treba rozobrať.

Letnice majú starozákoný pôvod a znamenali štvrtý sviatok zo siedmich (Ex 23:15, 16). Od prvého dňa po sobote, ktorý bol sviatkom prvotín, sa malo napočítať 50 dní a tento 50. deň bol nazvaný deň Letníc. „Letnice“ hovoríme preto, že sviatok bol v období bližiaceho sa leta. V gréckom je však „pentekosté“, t. j. päťdesiaty (rozumie sa deň) a takto o nom je zmienka v Sk 2:1, 20:16 a 1K 16:8. V obraznej reči sviatok prvotín predstavoval slávne vzkriesenie Pána Ježíša (1K 15:23), a sviatok Letníc počiatok cirkev zoslaním sv. Ducha. V tomto slávostnom dni mali byť obetované dva chleby, čo nám pripomína, že Židia i pohania (národy) sú teraz v Kristu Ježíšovi jedným telom, jednou cirkvou (Ef 2:11–16). Pri tejto obeti bol použitý i kvas, ktorý predstavoval hriešny prvak. Znovuzrodení ľudia, z ktorých pozostáva cirkev, sú postavení v Pánu Ježíšovi sväti na veky, pretože sú však na zemi, v ponížených a hriešnych telách, je pri nich možnosť pádu, môžu zhrešíť.

V deň Letníc pri zoslaní Ducha sv. sa začalo nové spoločenstvo, cirkev, nový ľud nebeského povolania. Ona nie je pokračovaním Izraela! Cirkev bola tajomstvom skrytým od vekov v Bohu (Ef 3:9) a za života Pána Ježíša na zemi ešte nebola, hovorí o nej, že ju „vybuduje“ (Mt 16:18) v budúcnosti. Preto slová Pána Ježíša k učeníkom i zástupcom musíme pozorne rozlišovať, či k nim hovorí ako predstaviteľom synov Izraelových, budúceho zostatku pri svojom druhom príchode (zjavení) v sláve, alebo ako k budúcej cirkvi.

Po zoslaní Ducha v deň Letníc nastalo prechodné obdobie, v ktorom Boh poskytol celému izraelskému národu čas na pokánie. Židia zavrhlí Pána Ježíša ako Mesiaša a boli presvedčení, že bol právom ukrížovaný ako zločinec, ktorý sa rúhal Bohu. Prívadza nás to na myšlienku, že Boh vypočul prosbu Pána Ježíša na kříži: „Otec, odpusť mi, lebo nevedia čo robia!“, a vo svojej zhovievosti im poskytol možnosť nápravy. Svedectvo apoštolov o tom, že Pán Ježíš je skutočne Boží Syn, že Ho Boh poslal pre záchrannu hriešníkov a Jeho smrt sa stala základom pre odpustenie hriechov a večného života, bolo sprevidzданé rôznymi divmi a zázrakmi, Božími zásahmi. O tom sa môžeme dočítať v Skutkoch apoštolských.

Ked' sa Pán Ježíš lúčil s učeníkmi, povedal im: „...ale přjmíte moc svätého Ducha, ktorý príde na nás a budete mi svedkami i v Jeruzaleme i po celom Judsku i v Samárii a tak až do poslednej končiny zeme“ (Sk 1:8). Ako sa to krásne splnilo, dáva nám prehľad kniha Skutkov:

v Jeruzaleme – kapitoly 1 až 7, evanjelium je hlásané len Židom (R 1:16);  
po celom Judsku i v Samárii – kapitoly 8 až 12, postupný prechod k zvestovaniu evanjelia pohanom; kdekoľvek Pavel prišiel, najprv prišiel do styku so Židmi, až  
až do poslednej končiny zeme – zbytok kapitol, kde je prevážne hlásané evanjelium pohanom.

V súvislosti s tým môžeme sledovať, že pokiaľ bolo evanjelium hlásané väčšinou Židom, počet divov a zázrakov bol veľký. Ked' sa evanjelium šírilo k národom, divov bolo menej, až úplne prestali.

Keby sme nemali knihu Skutkov, bola by veľká medzera nielen medzi Starým zákonem a epištolami, ale i medzi evanjeliami a listami apoštolov. Nemali by sme opisaný dôležitý prechod od úplne židovského ovzdušia a prostredia, opisaného

v evanjeliach, k novým pravdám, zjaveným v listoch písaných zborom, ktoré pozostávali väčšinou z veriacich z pohanov (národnov).

Zázraky, nadprirodzené javy, ktorým sa prejavoval svätý Duch, mali tiež poslanie pre Židov, ktorí prijali evanjelium a stali sa tak údami cirkvi. Tito Židia, hoci boli krestania, pre svoj pôvod a výchovu nedokázali pochopiť alebo sa zmieriť s tým, že by Boh „pohliadol na pohanov a vzal z nich ľud na svoje meno“ (Sk 15:14). Aj samotný Peter potreboval zvláštne zjavenie, aby bol ochotný ísť ku Korneliovi, ktorý bol Rímanom, aby mu zvestoval odpustenie hriechov. On i iní apoštоловia sa museli presvedčiť, že i na pohanov Boh „vylial dar sväteho Ducha“ (Sk 10:45).

Divy a zázraky konal Boh aj medzi pohanmi (Sk 15:8-12). To malo veriacim zo Židov potvrdiť, že kázanie evanjelia pohanom a ich spasenie bolo podľa Božej vôle. Nám je dnes ľahko sa vziať do danej situácie a obdobia, lebo sme veriacimi „z národnov“, ale čo to znamenalo pre Židov, že pohania sú účastní rovnakých zašľúbení a darov, majú rovnakého Ducha, to chápeme častočne len vďaka Písem NZ, hlavne Skutkov apoštolských.

Nadprirodzené javy, ako zázraky, zjavenia, proroctvá, hovorenie jazykmi mali teda na Letnici a v priebehu prechodného obdobia **dočasné poslanie**. To by si mali uvedomiť práve tí, ktorí i dnes po nich túžia. Keď Izrael bol na pústi, Boh mu dal oblakový a ohnivý stlp a manu. Oboje malo iba dočasné poslanie. Prestala padat mana a stratil sa aj stlp. Pre uštipnutých hadmi Mojžiš vystavil na stlp medeného hada, ale keď sa skončila táto rana a súd, na nič podobné sa nehodil a musel byť rozbitý, lebo ho používali k modlárstvu (2Kr 18:4).

Na potvrdenie takej závažnej myšlienky možno citovať Žd 2:3-4: „...akože my utečieme, ak zanedbáme tak veľké spasenie?! Ktoré, keď o ňom začal najskôr hovoriť Pán, nám stvrdili tí, ktorí ho počuli, pri čom spolu svedčil Boh znameniami a zázrakmi a rôznymi mocami a udeľovaním sväteho Ducha podľa svojej vôle“. Nikto nemôže obmedzovať Božiu zvrchovanosť! Keby sa Mu zaľúbilo akokoľvek i v dnešnej dobe zasiahnuť, aj nadprirodzeným spôsobom, kto by sa mohol postaviť na odpor? Je to však „moja“, alebo „naša“ záležitosť? Nie! Výlučne Jeho!

Ešte jeden verš podtrhuje túto myšlienku: „Láska nikdy neprestáva. Ale bud proroctvá, budú zmarené; budť jazyky, umíknú; budť veda, bude zmarená. Lebo z čiastky známe a z čiastky prorokujeme; ale keď príde to, čo je dokonalé, vtedy to z čiastky bude zmarené“ (1K 13:8-10). Čo je to „dokonalé“? V prechodnom období nebolo písem NZ. Tie prichádzali postupne až posledný list bol napísaný ku koncu prechodného obdobia. Knihy NZ sa stali dielom **trvalej hodnoty**. A v listoch apoštолов, písaných ku koncu toho obdobia, už sa o nadprirodzených javoch a daroch nepíše. Pavel napríklad nenabáda Timotea k tomu, aby usiloval o divy a zázraky, alebo zjavenia, videnia, sny či hovorenie jazykmi. Miesto toho mal byť pilný čítania, napomínania, učenia; mal budovať zbyty podľa apoštolského vzoru, a dbať o život v súlade s Písmom.

Sledujeme túto myšlienku v NZ s úprimnosťou, vrácnou tŕžbou po poznaní pravdy a Pán nám odpovie jasnej rečou na otázku, či tŕžba po výnimcochých prejavoch Ducha v nás a skrte nás je podľa Božej vôle, alebo nie.

Podľa článku br. L. K. – „Krest Duchem, jazyky, proroctvá, zázraky ve svetle svatých Písem“

pripr. -jos

Pro lodní dopravu na řece Mississippi mezi mesty St Louis a New Orleans hledali kormidelníka. Přihlásil se jistý mladý muž.

„Vy hľadáte kormidelníka a já se o to miesto uchádzim.“ Hovořil s jistotou i přes své mládí.

„Jak dlouho znáte řeku?“

„Pět let.“

„A znáte všechna miesta, kde jsou písčiny a úskalí?“

„Ne, ale vím, kde taková miesta nejsou a tudy proplňu.“

Mladík miesto obdržel.

Tajemství bohulibého života křestana spočívá ve tom, že zná zevrubně všechny formy hříchu, všechna nebezpečenství cesty ve zlém, ale že ví, co je vůle Pána a země, a proto je povahy zcela nepredstaviteľně a nepochopitelné, neboť podstatné rysy věčného

pripr. D. O.



**M**ezí první a posledním listem Bible se dovídamo o různých a složitých vztazích. Jeden zvlášť nádherný vztah se týká světla.

Světlo bylo prvním stvořitelským Božím činem na pusté a prázdné zemi. První „Budiž“ z úst Božích je vytváralo (Gn 1:3). Nikdo nemůže říci, jaké podstaty bylo toto prasvětlo, neboť jeho stvoření spadá do období prvního stvořitelského dne, zatímco Bůh stvořil slunce, měsíc a hvězdy a ve spojení s nimi nám známé formy světla až čtvrtého dne. Avšak na posledním svém listu nás nechává nahlédnout Bible do jednoho z nevysvětlitelných zázraků stvoření nového vesmíru: odstranění každého druhu světla umělého i přirozeného, což je možné proto, že je přitomen Bůh.

Obojí jsou nepochopitelné projekty Boží moci. Jeden patří prvnímu stvoření a byl vyzán na materiální předpoklady, tj. na hmotný světelný zdroj nebo alespoň na zdroj energie. Druhý však souvisí se stvořením nového nebe a země, a proto je povahy zcela nepředstaviteľně a nepochopitelné, neboť podstatné rysy věčného

pripr. D. Z.

Božího světla nejsme schopni popsat. Bible nám je nemůže jinak vyličit než záparem, protože naše představivost, která je vázána na prostor a čas a na tvary pozemského světa tu prostě selhává. Avšak jako protějšek ke všem záporům máme přeče jednu kladnou skutečnost: Bůh sám bude panovat a naplní všechno Svým světlem: „Pán Bůh sám bude na ně svítit“ (Jz 22:5).

Mezi témoto dvěma projekty Boží milosti leží přítomná doba. V ní panuje, z hlediska mravního, tma. A přeče vniklo světlo do této situace přichodem Pána Ježíše v plnosti času. „V Něm byl život a život byl světlo lidí. Pravé světlo, které přicházejíc na svět osvěcuje každého člověka“ (J 1:4, 9). Zde je nápadný a velmi krásný vztah mezi světlem a životem. Tak, jak nemohou existovat žádné rostlinné, zvířecí a lidské formy života bez vnějšího světla, tak nemůže existovat duchovní a nový život bez vnitřního světla vycházejícího od tváře Pána Ježíše. Na konci své pozemské cesty shrnuje Pán Ježíš toto pojednání: „Ještě na krátký čas je mezi vám světlo. Chodte, dokud máte světlo, aby vás nezachvátila tma“ (J 12:35). Jeho slovo dává pojmu světla takřka lidskou podobu: „abyste byli syny světla“. V tom je úloha sboru i jednotlivce, aby jako „světlo světa“ (Mt 5:14) nesl dál „osvícení evangelia“ (2K 4:4). Kdo pak to uskutečňuje následováním Pána Ježíše, tomu platí nádherné, zářivé Boží zaslisení, prohlášené ústy Pána Ježíše: „Já jsem světlo světa, kdo mne následuje, nebude chodiť v temnosti, ale bude mít světlo života“ (J 8:12).

Tam, kde je tma, je zmatek – chaos, zoufalství, smrt. Kam vnikne světlo, nastává pořádek, radost, život. Bůh dává ze svého světla věčný život všem, kteří se rozhodnou pro „osvícení známosti slávy Boží ve tváři Ježíše Krista“ (2K 4:6).

## Na uváženou

Stará Skotka byla pověstná tím, že nikdy o nikom nepovídala nic zlého.

Jednou se na ni muž rozhněval a řekl:

„Ty bys tuším povídela dobré slovo i ve prospěch dábla, Janettol!“

„M-no“, odpovídela žena, „není sic tak hodnej jak by měl být, ale je to opravdu plněj chlapík!“

## MALÝ TEST Z DUCHOVNÉHO ŽIVOTA

1. Mám dnes ráno veselú mysel a vďačné srdce?
2. Začinam deň s modlitbou a čítaním Božieho Slova?
3. Mám Bibliu radšej ako iné knihy?
4. Je pre mňa Písmo naozaj Božie Slovo?
5. Presadzujem v modlitbe svoju vôle alebo stojím výlučne o vôle Božiu?
6. Som verný v modlitbách za iných?
7. Dbám na hlas svojho svedomia?
8. Snažím sa dôsledne o posvätcovanie?
9. Nebráni pôsobeniu Svätého Ducha?
10. Snažím sa užitočne využiť každú minútu?
11. Je mi Pánova blízkosť mimoriadne vzácná?
12. Zhováram sa rád s Bohom?
13. Túžim sa vo všetkom ľubit Bohu?
14. Dújam v Bohu za každých okolností?
15. Milujem niekoho alebo niečo viac, ako svojho Spasiteľa?
16. Mám Ho radšej ako predtým?
17. Milujem bez výhrad bratov a sestry v Kristu?
18. Žije vo mne aktívne láska Pána Ježiša?
19. Volil by som radšej smrť, ako hriech?
20. Je vztah k mojej rodine správny? Ako sa k nej správam?
21. Mám v sebe voči niekomu horkost?
22. Hovorievam o niekom zlé, najmä keď nie je prítomný?
23. Opýtam sa niekedy — Co by povedal Pán na hospodárenie s mojimi finančnými prostriedkami?
24. Som pod vplyvom Pánovej školy pokornejší ako predtým?
25. Žijem pre slávu Božiu alebo aj pre zemskú?
26. Som pripravený na smrť?
27. Som pripravený na príchod Pána Ježiša?

Teraz by sa čakalo, že budeme jednotlivé odpovede bodovať a tak trochu stupňovať kvalitu nášho duchovného života. O to nám však nejde. Zamyslime sa v zmysle týchto otázok nad svojím životom, prípadne si okruh otázok rozšírme, len nech to splní jeden cieľ: V pokornej modlitbe vyznáme Pánovi svoje nedostatky a v Jeho sile sa pustíme do nápravy našich životov!

Spracoval -jk

..... AŽ ... 1974  
**POTUD  
POMÁHAL  
NÁM  
HOSPODIN**  
 1. SAM.  
 7, 12.

## ZÁKLADY BIBLICKÉHO UČENÍ

- d) „Rozdiľni pak jsou darové, ale tentýž Duch“ (1K 12:4).
1. Dary nejsou totéž co sám Duch. Přijetí Ducha svätého, ktorého je účastno každé Boží dítka, je nutno zásadne rozlišiť od **obdarování**, ktoré rozdáva Duch svätý jednotlivým údum cirkve **tak, jak sám chce** (1K 12:11).
  2. Není zde miesto pro svévolné vymáhání některého daru, ačkoli věřící jsou vybízeni, aby po nich toužili – zvláště po lásce a proroctví (1K 14:1).
  3. Dar nedává nikomu právo na sebeuplatňování, ale přináší zodpovědnost ke službě k užitku všem. Opravdové projevy Ducha ve shromáždění jsou vždy v souladu s Božím Slovem.
  4. Zcela mylný a Písmem nepodložený postoj vede k přecenění a zdůrazňování některého daru (např. jazyků a uzdravování), dokonce až k tak falešnému tvrzení, že je to jediný nebo hlavní znak přítomnosti Ducha svätého. Ap. Pavel musel v tomto ohľedu usměrňovať i nemístnu domýšlivost Korintských (1K 14:19, 20).
  5. Duch svätý pôsobí poslušnosť vúci Ježiši jakožto Pánu (1K 12:3, 5), jemuž je naše služba podrizená: „... Pánu Kristu sloužíte“ (Ko 3:24).
- e) „Ovoce pak Ducha jest: láska, radost, pokoj, tichost, laskavost, dobrota, věrnost, krotkost, zdrženlivost“ (Ga 5:22).
1. Činnost Ducha svätého projevující se přinášením ovoce v životě věřícího bývá zanedbávanou skutečností. Mnozí kresťané by rádi, aby je Duch svätý zmocňoval k okázaným projevům, ale netouží, aby v nich vyvolával div posvěceného života, který je největším svědectvím nevěřícímu okolí.
  2. Skutky těla jsou uvedeny v množném čísle, (v. 20, 21) – ovoce Ducha v jednotném. Jaký je to vzácný užitek, když roste a dozrává: to první v pořadí (láska, radost, pokoj) zraje uvnitř člověka a až ovoce další v pořadí má vnější charakter.
- 4.34 Duch svätý a cirkev v epištolce Efesském.**
- a) Je zde podán výstižný a ucelený obraz vztahu Ducha svätého k věřícím lidem – církvi: **od přijmutí Ducha svätého k plnosti.**
1. Jasné svědectví o spasení v Pánu Ježiši: „V něm máme vykoupení skrze jeho krev, odpusťení hříchů pro jeho nesmírnou milost“ (1:7).
  2. Toto evangelium je nutno uslyšet (1:13).
  3. Ten, kdo mu věří, obdrží zároveň Ducha svätého jako závdavek dědictví (1:13, 14).
  4. – je připojen k církvi, tělu Kristovu (1:22:23), domu Božímu (2:18–22).
  5. – je posilován Duchem Božím na vnitřním člověku (3:16).
  6. a má odkládat chování starého člověka (lež, hněvivost, křik atd.), protože tím by Duch svätého zarmucoval (4:22–32).
  7. A kdo takto v poslušnosti žije a stojí o to, co se líbí Pánu (5:8–10)
  8. je Duchem svatým naplněn (5:17–18), což je šťastný a radostný stav dítka Božího (5:19–20).
- b) Je zde ukázáno, že **podílníkem Ducha svätého je jednou provždy každé dítko Boží**, ale do jaké míry je jím **naplněno** závisí na ochotě, s jakou se vlivu Ducha svätého otevří.
1. Nikde nečteme, že by učedníci o naplnění Duchem prosili; tento stav byl důsledkem jejich poslušného a Pánu odevzdaného života.
  2. Naplnění Duchem svatým nemusí být trvalý stav, nýbrž se může projevovat opakován (viz např. Sk 2 ož 4 kap.).
  3. Obrazně řečeno neznamená to přjmout „více něčeho do sebe“, spíše je to celé otevření se vlivu toho Ducha, který ve znovuzrozeném člověku přebývá.  
**Plnost:**
    - „Ježiš pak pln byv Duchem svätého ... byl Duchem veden na poušť“ (L 4:1).  
 Další příklady:
    - Učedníci při letnicích (Sk 2:4) – je to jediný případ, kdy je plnost Ducha svätého spojena s mluvením jazyky, což bylo v tom případě potřebné pro posluchače.
    - Plnost Ducha svätého se projevovala jasným svědectvím o Pánu Ježiši (Sk 4:8–12, 31; 11:23–24; 13:9–19), příkladným životem (Sk 6:3) a radostí (Sk 13:52).
- c) „Usilujice zachovávat jednotu Ducha ... jedno je tělo a jeden Duch...“ (4:3–4).

Pán Ježíš sám odstranil příčinu rozdělení (2:12–14) a pro všecky způsobil cestu k Otci (2:18). Výsledkem toho je církev – jeho tělo – shromázděná ze všech národů. Nikdo jiný než On není schopen tuto jednotu vytvářet, my máme jen usilovat ji zachovávat.

#### 4.35 Překážky Duchu svatému.

##### a) Zarmucování (Ef 4:30).

Je to výraz osobního vztahu, zarmoutit můžeme někoho, kdo nás má rád. Jak vyplývá z textu (Ef 4:22–32), zarmucujeme Ducha svatého tím, **konáme-li** něco, co jsme již měli opustit.

##### b) Uhašování (1 Te 5:19).

Jak vyplývá z textu (1 Te 5:8–23) souvisí uhašování Ducha svatého s **nevýkonáváním** toho, k čemu jsme vybízeni (nejsme bdělí, neradujeme se, nemodlíme se, neděkujeme).

Tento stav může nastat i ve shromázdění, kde není ponechán volný průchod a uplatnění darů, kterými Duch svatý církev vystrojuje.

c) O protivní a rohání se Duchu svatému byla již zmínka v odst. 4.24, protože to jsou projevy neobrácených – Bohu odporujičích lidí. Je třeba být na stráži, aby chom se jim nevnímavou nebo svéhlavou neposlušností nepodobali.

4.36 Zajímavým příběhem znázorňujícím vztah Ducha svatého a církve je cesta Abrahama služebníka pro Izákova nevěstu (Gn 24).

#### 4.40 SYMBOLY

##### 4.41 Holubice

Je prostá, bezelstná (Mt 10:16). V této podobě sestoupil Duch svatý při křtu na Pána Ježíše. On byl jediný, na kterém po tisíciletích dějin mohl Duch Boží na této zemi spočinout (Mt 3:16; J 1:33; Iz 11:2).

Holubice z Noemovy archy ukazuje na trojí poslání Ducha svatého: za SZ, při Pánu Ježíši a v církvi dnes.

##### 4.42 Olej

Byl běžně užíván ke svícení (Ex 27:20), jako lék (Iz 1:6; L 10:34) a k jídlu (Ex 29:2; Lv 2) – ale i obřadně k pomažání kněží, králů a proroků. Pán Ježíš byl pomožán Duchem svatým (L 4:18; Sk 10:38). Olej ukazuje na potěšení, radost (Iz 61:1–3).

##### 4.43 Oblak

Kdybychom se zeptali SZ lidu na poušti, zda znají cestu – řekli by: ne, vše co potřebujeme dělat je následovat tento oblak. Neznáme cestu, ale známe průvodce.

Oblak	Duch svatý
vedl	Ex 13:21
osvěcoval	Ex 13:21
neopouštěl	Ex 13:22

##### 4.44 Zřídlo – pramen

Voda je obraz v Bibli často užívaný.

Voda – klidná ukazuje na Boží Slovo (J 3:5; srovn. 1Pt 1:23)

Voda – proudící („živá“) ukazuje na Ducha svatého (J 4:14; 7:37–39)

□ SZ lid uzdravený od uštknutí pohledem na měděného hada byl na cestě k vycházejícímu slunci občerstven vodami a zpíval (Nu 21).

□ Občerstvující působení Ducha svatého je důsledkem spasení, přináší osvězení, oživení a radost, nikoli malátnost a strnulost.

□ „Láska Boží je rozlita v našich srdečích skrze Ducha svatého, který nám je dán“ (R 5:5).

4.45 Vitr (hebr. „ruah“ i řecké „pneuma“ má význam: „duch“, ale i „vítr“).

Tři důležité oddíly: J 3:8; Sk 2:1–4; Ez 37:1–14.

Podobnost: je shora – nebeský (Dn 7:2 ... o větru)
je neviditelný (J 14:17 ... o Duche svatém)
je mocný, účinný (Jk 3:4 ... o větru)

#### 4.50 OD GENESIS DO ZJEVENÍ

„... A DUCH BOŽÍ VZNÁSEL SE NAD VODAMI“ (Gn 1:2).

##### 4.51 Období SZ

a) Duch svatý přicházel příležitostně **na** určité osoby pro určitou práci – dobu:

Josef (Gn 41:38), řemeslníci (Ex 28:3), Bezeleel (Ex 31:2–5), Mojžíš (Nu 11:17, 25), Jozue (Nu 27:18), soudcové (Sd 3:10; 13:25; 14:19), David (1S 16:13) – později prosí „... neodjímej ode mne“ (Z 51:13), Ezechiel (Ez 11:5), Zachariáš (2Pa 24:20). b) Duch Boží působil i skrz nehodné: Balám (Nu 24:2), na Saule dvakrát sestoupil, ale potom byl odnat (1S 10:10; 11:6; 16:14), Kaifás (J 11:49–52).

c) Do této doby patří i Marie (L 1:35), Alžběta (L 1:41), Zachariáš (L 1:67), Simeon (L 2:25).

d) V té době nebyl ještě znám – zjeven Duch svatý jako zvláštní Boží osobnost, odlišený od Otce i Syna, až poprvé při křtu Pána Ježíše.

e) Pán Ježíš vyjádřil rozdíl mezi SZ a NZ slovy: „... u vás přebývá a ve vás bude“ (J 14:17).

##### f) Prorocká prohlášení

„NE SILOU, ANI MOCÍ, ALE DUCHEM MÝM PRAVÍ HOSPODIN ZASTUPŮ“ (Zach 4:6).

##### 1. Ve vztahu k SZ lidu

„Ducha svého dám do vnitřnosti vašich ... abyste v ustanoveních mých chodili“ (Ez 36:27).

„... vyleji Ducha svého na všeliké tělo, a budou prorokovati ...“ (Jl 2:28).

„... vyleji ... Ducha milosti a pokorných proseb ...“ (Zach 12:10).

##### 2. Ve vztahu k Pánu Ježíši (u Izaiáše)

„Na něm odpočíne Duch Hesopodinův ...“ (Iz 11:2).

„Aj služebník ... Ducha svého dám jemu ...“ (Iz 42:1).

„Duch Panovníka Hesopodina jest nade mnou ...“ (Iz 61:1).

##### 4.52 Pán Ježíš o Duchu svatém

„DUCH PÁNĚ NADE MNOU, PROTOŽE POMAZAL MNE ...“ (L 4:18).

„Jestliže vypuzuji démony Duchem Božím, přišlo jistě mezi vás království Boží“ (Mt 12:28).

##### a) „... čím víte Otec vás nebeský dá Ducha svatého těm, kteří ho prosí?“ (L 11:3).

Tato zásada odpovídala období SZ (srovnej Eliezeus 2Kr 2:9–10). Učedníci ještě neměli Ducha svatého. Byl ale blízko čas, kdy ten předivný dar měl být udělen. Učedníci snad i za ten dar prosili, když vytrvávali na modlitbě i po zmrtvýchvstání Pána (Sk 1:14). O letnicích se jejich očekávání naplnilo. Darování Ducha je výsada, která je přidána k nové přirozenosti dítěk Božích bez jakékoli další podmínky.

Jakmile tedy bylo Otovo zaslíbení naplněno, bylo prošení za dar Ducha svatého nemístné. On je zde hotov si způsobit příbytek v každém věřícím. Je ale velmi správná naše touha se mu více poddávat, poslouchat jej a „horlivě žádat duchovních věcí“ (1K 14:1).

##### b) Evangelium Jana 3–7 kap.

1. „Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vjít do království Božího ... což se narodilo z Ducha je duch“ (J 3:5–6).

Nejde tu o přijmutí Ducha, nýbrž o zrod nové přirozenosti skrze moc Ducha. Touto novou přirozeností je věřící člověk schopen mít praktický užitek z Božích věcí (srovn. 1Pt 1:3, 4, 23; 2Pt 1:4).

2. „Kdo by se napiil vody té, kterou já dám jemu, nebude žít. Ale voda ta ... bude v něm pramenem vody vyvěrající k životu věčnému“ (J 4:14). Bůh dává nejenom novou přirozenost, ale také příslušný zdroj síly a radosti, který v ní má působit.

3. „Kdo věří ve mne ... z jeho útrob poplynou řeky živé vody“ (J 7:37–39).

Zde již je řec o Duche svatém ve zcela novém, dosud neznámém smyslu. Je to dar, ze kterého se zatím nemohl nikdo těšit, dokud Pán Ježíš nezemřel, nevstal z mrtvých a nevstoupil k Otci – a který bude patřit všem, kdo jemu věří. Není zde uvedena žádná další podmínka. A ještě více – člověk, který u Pána Ježíše utísil svoji žízeň a potřeby své duše není jen sám občerstven, nýbrž z něj samého plyne živá voda, aby napájela i jiné žíznivé. Věřící samozřejmě není pramenem sám v sobě, ale proud z něj plyne z moci Ducha svatého.

##### c) Evangelium Jana 14–16 kap.

„... jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky“ (J 14:16).

Je zde další odhalení pravdy o Duche svatém, který má zaujmout na zemi místo

Pána Ježíše u jeho lidu.

1. Jenom Bůh může zaujmout Boží místo.
2. Utěšitel, zástupce – řecky „Paracletos“ (J 14:16, 26; 15:26; 16:7) je totéž slovo, které je vztaženo na Pána Ježíše a přeloženo „prímluvce“ (1J 2:1). Označuje někoho, kdo se činí zajedno se zájmy druhých, háji jejich věc, potěšuje, povzbuzuje, napomíná (jako laskavý advokát, který s námi usedne a vypráví nám o obrovském dědictví, které nám připadlo – R 8:16, 17).
3. Zdali by vědomi o přítomnosti Ducha svatého, který přišel na tuto zem, aby zde byl s námi místo oslaveneho Pána, nemělo vždy naplňovat a obžívovat srdce Božích dítek? Máme jej znát (J 14:17), je to věc víry i osobní zkušeností.
4. Duchem svatým je věřícím odkryt pohled na Krista opravdovějí, než to bylo možné kdykoliv před tím. Ve skutečnosti Ho nyní svým lidským zrakem nevidíme, ale vyučováním a vzděláváním Duchem svatým Ho nyní poznáváme hlouběji a opravdovějí, než Ho mohli poznat učedníci, když s nimi chodil. (14:19–21, 26; 15:26; 16:14–16).
5. „...v ten den“ (14:20; 16:23, 26) – to je nyní, kdy Pán zaujal své místo nahoře ve slávě a Duch svatý sestoupil, aby tvoril to neviditelné pojítko jednoty věřícího s Kristem.
6. „...uveďte vás ve všelikou pravdu... i budoucí věci vám bude zvěstovat“ (16:13). Pán měl ještě mnoho co říci učedníkům, ale oni byli ještě tolik naplněni očekáváním pozemských požehnání, že „...toho nyní nemohli snést“ (16:12). Nebyli připraveni na zjevení Božích úmyslů o oslavě Krista, o době milosti a vytvoření církve ze všech národů, o jejím vtržení k Pánu atd. Tyto skutečnosti apoštoli prozívali a byly jim ukazovány a objasňovány až po letnicích působením Ducha svatého, který nepřestal být i Duchem prorockým.

d) **Evangelium Jana 20:21**

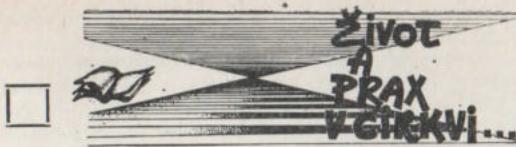
„...a to pověděv, dechl, a řekl jim: Přijměte Ducha svatého.“

Tato slova nám připomínají událost při stvoření prvního člověka, kterému Bůh jako jedinému stvořeného „dechl dchnutí života“ (Gn 2:7). Zde Pán života po dokonaném díle spasení a vzkříšení plní to, o čem čteme: „Učiněn jest první člověk Adam v duši živou, ale ten poslehl Adam v ducha obžívujícího“ (1K 15:45) – na shromážděné učedníky vdechl sílu nového, Božího života. Toto dechnutí vzkříšeného Pána nesmíme zaměňovat s osobním sestoupením Ducha svatého o letnicích, na které ještě museli učedníci dle příkazu Pána očekávat – ještě netvoriči církve, tělo Kristovo.

**4.53 Letnice – zrod církve**

- a) Křest Duchem svatým (Sk 1:5) – vylití Ducha svatého (Sk 2:16, 17, 33) bylo na plněním SZ předobrazů (slavnost 50. dne – Lv 23:15–21), částečným splněním SZ proroctví (Jl 2:28); uskutečněním předpovědi Jana Křtitele (Mt 3:11) a zaslíbení Pána Ježíše (J 14–16 kap.; Sk 1:4, 5).
- b) Byla to událost jednorázová a neopakovatelná.
1. Nastala „...po nemnoha dnech“, „den paděsátý“ – což má svůj přesný význam.
2. Do doby odchodu Pána (Sk 1) o ní Písmo hovořilo v budoucím čase – apoštol Pavel pak o ní píše jako o události, která se již stala (1K 12:13).
3. Proroctví Joele patří SZ lidu a je místně určeno (Jl 2:27–32), jeho celé nebo opakování splnění nelze proto očekávat v době milosti a církve. Petr je cituje (Sk 2:16–20), když ti kteří obdrželi Ducha svatého byli ze Židů a kdy se tedy toto proroctví vyplnilo částečně. Později, když uvěřili pohané, necituje Joele, ale slova Pána Ježíše (Sk 11:16).
- c) Vylitím Ducha svatého byla z učedníků očekávajících zaslíbení **utvořena církev**, jejíž hlavou je Kristus, a které On potom „přidával na každý den těch, kteří byli spaseni“ (Sk 2:47).
- d) Duch svatý – sám Bůh – je nyní trvale přítomen na zemi,
1. „bydlí“ v církvi, která je Božím chrámem (1K 3:16–17; Ef 2:21, 22), a tělem Kristovým (1K 12:27; Ef 1:23).
2. přebývá v každém znovuzrozeném člověku (1K 6:19).
- e) Pokračování úvah o křtu Duchem svatým viz odstavec 4.31.

připr. -sil +pz



**4. Služba Slovom: zásady**

Služba Slovom muží na tento účel vyvolenými je základnou nezbytnostou pre duchovný život a pokrok Božieho ľudu, ako v dobe starozákonnej, tak i v dobe milosti. Božia pravda sa spôsobuje ľuďom iba skrze zjavenie od Boha prostredníctvom mužov na tento účel vyvolených. Postup tohto zjavenia skrze prorokov alebo apoštov je zaujímavým a užitočným predmetom štúdia, avšak na tomto mieste ho nemôžeme plne rozoberať. Pokiaľ ide o Cirkev, súhrn zjavenej pravdy Božej nadobudol trvalú písomnú podobu v Písme. Skrzes Písma Boh oznamuje svoju pravdu priamo za pôsobenia Ducha svätého jednotlivým veriacim, ktorí sú tak zodpovední Pánovi poslušnosťou tejto pravde.

No pritom Boh v tomto ohľade neučinil každého veriaceho sebestačným a nezávislým. Veriaci potrebuje službu tých, ktorých Boh povolał a obdaroval, aby plnili túto úlohu. To je jasné z Ef 4:11, čo je najsúhrnnnejší výrok o povahе a účele služby Slovom, aký sa v Písme vyskytuje. Z neho sa dozvedáme, že táto služba nie je podružná, ale má podstatný význam pre život a rast Cirkev. Jedným z najzáložnejších rysov história Cirkev je spôsob, akým jednoduché, jasné a účinné zásady Písma boli skomolené cirkevnictvom s jeho profesionalizmom a institucionalizmom, alebo sa stali neúčinnými pre ľudskú neúprimnosť so snahou prispôsobiť sa ľuďom a ich prianiu.

Všeobecne sa má za to, že v bratských kruhoch novozákoné učenie o službe Slovom je správne chápane a jednotne uskutočňované. Žiaľ, nie je to celkom totálne. Bežné predstavy o tejto službe v zbere sú plné konvenčných a klamlivých názorov, ktoré nemajú podporu Písma.

Na tomto mieste nemôžeme podať vyčerpávajúci rozbor toho, čo sa o službe Slovom môžeme poučiť z Písma. Ale sú určité, veľmi dôležité základné zásady, ktoré musíme poznáť a pochopiť. Jednou z nich je zásada plurality služby v zbere (t. j. že slúži viac bratov, na rozdiel od služby jedného, na tento úrad ordinovaného kazaťa). Je zrejmé zo Sk 13:1, že taký bol stav v zbere v Antiochii; a také výroky v Novej zmluve ako 1K 12:28 a 14:24–31 ukazujú, že to neplatilo iba o tomto zbere. Pozorné štúdium novozákoných výrokov o tejto službe plne objasní, že pluralita služby v miestnom zbere za normálnych podmienok je trvalou zásadou. To je jasný zámer Božej múdrosti, poskytnúť rozmanitosť služby, potrebnej pre plný duchovný rast a zdravie ľudu. Akýkol'vek systém, ktorý obmedzuje službu v zbere úplne alebo prevažne iba na jednu osobu, upiera príležitosť iným, ktorých Pán tiež obdaroval, a preto marí Jeho zámer tým, že uchudobňuje ľeho ľud o službu, ktorú potrebuje.

Ale naša horlivosť pri odmietaní služby jednou osobou nás vohnala do druhej krajinosti. Jav, ktorý tak často prevláda, že totiž hovorí každý a ktokoľvek, rovnako poškodzuje duchovný blahobyt zboru. Dovolili sme, že princíp plurality služby Slovom zatienil pochopenie a zachovávanie iného, rovnako jasného a dôležitého biblického princípu – rozlišovania darov. Skut. 13:1 čítané vo svetle Ef 4:1 a 1K 12:28–29 ukazujú naprostro jasne, že tí, ktorých Boh povolał v Cirkev ako služobníkov Jeho slova, sú ľudia, ktorých v tomto ohľade možno jasne rozoznať. Niežebý bol rozdiel v ich postavení v Cirkev medzi ostatnými bratmi. Netvorila špeciálnu triedu, duchovenstvo, na rozdiel od laickva; takáto predstava je novozákonému pojatiu na skrzes cudzia. No predsa sú to jasne odlišiteľní jednotlivci, majúci špecifický dar od Boha a tomu zodpovedajúcú úlohu, ktorú plnia v zbere.

Príliš mnohí bratia zastávajú to, čo C. F. Hogg označil za „mylný názor, že každá osoba mužského pohlavia v zbere má slobodu zúčastňovať se ústneho prejavu v zhromaždeniach“. Predstava, že príležitosť služiť Slovom mala by byť daná všetkým bratom v zbere, nemá žiadneho biblického podkladu. No predsa pretrváva medzi nami do takej miery, že iní nesprávne chápú zásady, ktoré sa usilujeme zachovávať. Niečo iné je sloboda v prejavoch tela a v prejavoch Ducha svätého. V Písme niento

podkladu pre predstavy, že Boh povoláva všetkých bratov k službe Slovom. Naopak, z uvedených časti Písma je zrejmé, že tak nekoná.

Služba Slovom nie je Jeho všeobecným darom bratom kolektívne v miestnom zboru. Je to Jeho špecifický dar určitým jednotlivcom, ako vyplýva z 1Tm 4:14-16, 2Tm 1:6; 4:8 a Ko 4:17. Tito mužovia sami sú darom Pánovým Cirkvi (Ef 4:11). Ak služba v miestnom zboru má byť biblicky a účinne vykonávaná, je nezbytné, aby bol tento princíp Božieho pôsobenia správne chápány. Neporozumenie tejto zásade privodilo už nemálo ľažok v myšlienkovej oblasti a nadostáč vyprávania, malo užitočného a unavujúceho zo strany bratov, ktorí by sa nemali pokúšať pestovať „dar“, ktorý im Pán zjavne neudelil. Zmieríť sa s týmto javom nie je to, čomu sa hovorí kresťanská trpečливosť a znášanlivosť; je to trpenie zjavného odklonu od učenia Písma, ktoré nemožno ospravedlňať žiadnym množstvom slov o „vedení Duchom“ či o bratskej láske s ohľadom na dôstojnosť druhého! (F 2:3).

Kritika, ktorú vznášame proti tomu, čo nazívame „službou jednej osoby“ (kazateľa na tento úrad ordinovaného), musí byť podložená biblickými princípmi, lebo iba taká kritika obstojí. Samozrejme, je poľutovania hodné, že evanjelické cirkevné skupiny takmer univerzálne prijali systémy služby „jednej osoby“ a že mnohé z nich, ktorí v zásade odmietajú akúkoľvek formu duchovenstva ako zvláštnej triedy, zachovávajú spôsoby, ktoré podporujú práve tie predstavy, ktoré ich zásady odmietajú. Toto je prekážkou plnej slobode a práci Ducha svätého pri službe Slovom a jeden z najbezpečnejších dôsledkov pri údoh zboru je potom zvyk príliš sa spoliehať na to, čo povedal kazateľ a malá osobná známosť Písma a schopnosť úspešne z neho čerpať.

Avšak keď kritizujeme chyby iných, musíme byť ochotní pripraviť a odstrániť aj svoje vlastné. Nemáme práva hovoriť veci, ktoré by mali krividieť charakteru alebo službe zbožných mužov v takých cirkviach, ktoré Boh používa v moci Ducha svätého. Mnohé v bežnej kritike tzv. služby jednou osobou (kazateľom) postráda informovanosť a korektnosť. Nie vždy sme takí ochotní učiť sa, ako by sme mali byť. A mali by sme si uvedomovať, že napriek svojim nevýhodám, služba jednej osoby má nás čomu poučiť. Prinajmenšom je v nej vyjadrený princíp rozlišovania darov v službe, od ktorého sme sa do značnej miery odchýlili. Umožnila na širokej báze mužom, ktorí mali dar, venovať celý svoj čas službe a tým napomohla vznik a zachovanie vysokej úrovne biblického štúdia a kázania. A keď tento spôsob služby obviňujeme z profesionalizmu, musíme mať na pamäti, že pri tých, čo sú k tejto službe ustanovení (ordinovaní), je tým prehľbený zmysel pre zodpovednosť a vedomie povolania, ktoré zahŕňuje nejedného z bratských zhromaždení, kde služba Slovom má poväčšine ráz skôr príležitostného záujmu, než vážneho a systematického úsilia.

V niektorých kruhoch sa hodne debatuje o tom, či služba má byť vopred pripravená, alebo tzv. otvorená (pozn. prekl.: inými slovami, či sa má vopred určiť, ktorí bratia budú služiť, alebo či budú služiť bez tohto predchádzajúceho určenia). Mnohé z toho je bepredmetné, lebo sa vychádza zo zvláštnej predstavy o vedení Duchom, ktorá nemá v Písme podkladu. Pojem „vedenie Duchom“, ako ho používa Písma, nemá priamy súvis s priebehom zhromaždenia a ani v najmenšom z neho nevyplýva, že by podmienkou plného podrobenia sa vedeniu Duchom musela byť „otvorená“ služba. Je to naprostá v súlade s vedením Duchom, keď zodpovední bratia v miestnom zboru uplatňujú svoj duchovný úsudok pred Pánom pri určovaní služby konkrétnym bratom pre konkrétny čas a tiež keď navrhú, aby sa služba týkala konkrétnego predmetu, ktorý pre zbor uznájú za nutný alebo prospěšný.

No bolo by chybou, kedy sa otvorená služba úplne odstránila. Príležitosti pre takúto službu majú nezbytnú a cennú úlohu v živote zboru. Poskytujú slobodu Duchu svätému, aby podnietil osobné úsilie zo strany jednotlivých slúžiacich bratov a dávajú príležitosť mladším bratom, ktorí majú latentný dar (pozn. prekl.: ešte nerozvinutý), aby ho cvičili tak, žeby sa mohol plne prejaviť a stať sa užitočným. Treba tomu rozumieť tak, že takéto príležitosti sú otvorené iba tým, ktorí sú Pánom obdarovaní, aby slúžili Slovom, a nie iným, a ďalej, že tieto príležitosti sú podriadené celkom určitým principom poriadku a kontroly, jasne formulovaným v Písme. Je významné, že v 1K 14, jednej to časti Novej Zmluvy, kde sa výslovne hovorí o otvorennej službe, sú jednoznačne vyjadrené niektoré definitívne pravidlá kontroly a obmedzenia (ako vo veršoch 27-32) a riadiace zásady taktnosti, poriadku a výchovy poslucháčov (vo veršoch 26 a 40).

Nutným a postačujúcim hľadiskom, ktoré určí, či služba má byť otvorená alebo pripravovaná, je účelnosť a účinnosť pri dosahovaní cieľov služby v zboru, čo nie je nič viac a nič menej, než úžitok, vyučovanie a duchovné vzdelenanie ľudu Božieho. To je zrejmé z 1K 13, Ef 4:11-13 a z každej inej časti Novej Zmluvy, pojednávajúcej o službe Slovom. Ak Duch Boží má mať úplnú slobodu pôsobnosti, potom služba v miestnom zboru musí byť usporiadaná tak, aby predovšetkým tí, ktorých dar je plne rovinutý v poznani pravdy a v skúsenosti, mali plnú slobodu a priestor pre jeho uplatnenie; a ďalej tí, čo sú mladší a majú dar, mali by mať primeranú príležitosť rozvíjať ho. A napokon, neužitočné vyprávianie, ak sa svojoľne presadzuje, musí byť systematicky odstraňované.

Ak sa služba vopred pripravuje, t. j. určí bratia vedia vopred, že budú slúžiť, umožní sa systematické a postupné vykladanie Písma (naliehavá potreba vo väčšine zhromaždení) ako aj iná služba, usmernená na konkrétnu potrebu zboru. Otvorená služba poskytne plnú slobodu tým, ktorí majú rovinutý dar, a priestor tým, ktorých dar sa ešte len má rovinuť. Ak si starší bratia vezmú za svoje – to je ich zodpovednosť – dohliadat na to, aby pri usporiadávaní služby v miestnom zboru tieto podmienky boli dodržané a biblické princípy dôsledne uvádzané do praxe, niet pochyb, že sa čoskoro prejaví rast a pokrok pri všetkých veriacich v zboru. Budeme si istí, že Boh verne vykoná to, čo je Jeho úlohou, ako je to vždy vtedy, keď sme my verní Jeho Slovu a tým Mu umožňujeme najlepšie podmienky pre Jeho pôsobenie.

(Pokračovanie) Sprac. -mk

## Kresťan a rodina

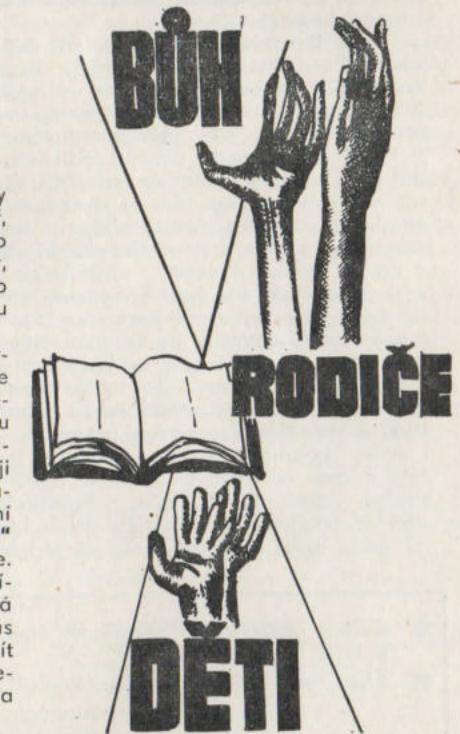
### KDO NÁM MÁ CO VYKLÁDAŤ?

Tak znelo heslo jedného diskusného skupiny na cirkevním dni ve Frankfurtu. Farář, matka a učitel základnej školy hovořili o nutnosti autority ve výchově i přes vzdor, se kterým se moderní mladiství proti této autoritě staví. Hovořili v duchu názoru větších výchovatelů.

Diskuse však přinesla překvapení: čtrnáct mladistvých ve věku 15 až 20 let se přihlásilo o slovo a se vzornou ukázností v přednesu, sevřenou výrazovou stručností řekli asi toto: „Neodmitáme autoritu, potřebujeme ji a naléhavě si ji přejeme. Ale musí to být opravdová autorita a ne její zdání, něco, co se za ní jen vydává. Jeji předstírání nám nestačí!“

Pro nás „dospělé“ to byla velká lekce. Pohrdlivý výraz: „Kdo nám má co povídат? neznamená tedy: „Nikdo nám nemá do toho co mluvit“, nýbrž: „Když už nás chce kdo vychovávat, pak nám musí mít opravdu co říci“. Vezměme z tohoto hlediska pod drobnohled celý náš nárok na autoritu.

„Děti mají poslouchat rodiče. Tak tomu bylo odjakživa a my z toho nemůžeme nad tímto „musí poslouchat“ se mladý člověk pozastavuje. „A proč vlastně můsí mít?“ – „Co se stane, když jednou neštětí, mění se v mrtvá písmena. Právě poslechnu?“



Znal jsem otce, který zápasil s šestnácti- vrátíme k nějaké patriarchální tradici, a- letým, až oba spadli pod stůl. Je to způ- razem autority Boží v lidských poměrech, sob, jak se vyjadřuje autorita? Rodičovská kterou otec může ve vši pokročit nad sebou autorita není pouhá samozřejmost, která uznat a svému synu představovat – jen nevyžaduje důkazu o své oprávněnosti, jako zástupce. Takto duchovně chápáný naopak, musíme ji rozumně odůvodnit.

„Máme zkušenosti a z těch se mají mladí učit.“ To je skutečně pravidlá věta ve všech bodech a bylo by správné a nutné, vztí si ji k srdci. Ale řídili jsme se jí, když jsme my byli mladí? Převzala kdy, pokud svět světem stojí, jedna generace bez odmluvy zkušenosti svých předchůdců? Proč právě dnešní mládež by měla být výjimkou?

„Každý mladý člověk a mnohdy i dost zralých lidí potřebuje autoritu – duševní vedení. To přece musí mladí uznat, a proto se mají rodičovské autorité podrobít!“ I tato věta je ve své první části zcela správná a mladí ji také uznávají. Jde však právě o to, zda dnešní rodiče mají tužadoucí autoritu.

Tim se dostáváme přímo k hlubšímu odůvodnění autority. To není právem, které mohu sám ze sebe určovat a vnucovat druhým, ale je to plná moc, kterou mi někdo propůjčil, kdo sám autoritu má.

Voják si nemůže podle libovůli příšít hvězdicky na stejnokroj, sám se „povýšit“, nýbrž musí být povýšen rádnou cestou, svými představenými. Kterýkoliv občan se neposadí jednoduše na ministérské křeslo a neudílí příslušné pokyny, nýbrž důstojnost člena vlády mu musí být propůjčena autoritou hlavy státu a doprovázena zcela určitým ratifikačním a audienčním ceremoniálem. A tak též celá rodičovská autorita spočívá na tom, že rodiče sami uznávají vládu autority nad sebou a nechají si svou důstojnost od ní propůjčit.

Takto chápána autorita, která přecházela z otce na syna a určovala jednoznačně „pána domu“, byla v dřívějších stoletích mnohem samozřejmější než je tomu dnes. Těžko můžeme doufat, že se kdy

připr. D. Z.

- Kvalitu naší lásky, nemôžeme merať správáním sa k našim priateľom, ale k našim nepriateľom.
- Božia škola utrpenia má štyri stupne:
  - musím trpieť
  - viem trpieť
  - chcem trpieť
  - smiem trpieť

Vybral jk

# beseda pod javory

## BESEDA ČTVRTÁ

Dnešní beseda pod javory je obohacena milou návštěvou bratra K. ze Slovenska, který požehnaně posloužil ve shromáždění ...

Právě jej přivádí Dana s Petrem, jimž se podařilo „strýčka“ získat na chvíli pro kroužek mladých přátel ... (Všichni jdou k lavičkám a usedají s br. K. uprostřed.)

Bratr K.: Mám radosť, kedykoľvek môžem vidieť mladých ľudí, plných úsmevu, a radosť. A ak opravdu chcete, tak vám niečo poviem z môjho života.

Porozprávam vám niečo zo svojich skúseností, z detstva – a o svojich začiatkostach duchovného života. Snáď ani nechápete, ako veľmi vás Pán Ježiš miluje – a čo ste získali už tým, že máte veriacich rodičov, ktorí sa s vami a za vás modlia. Snáď ešte ani neviete, sotva to tušite, čo pre vašu budúcnosť znamenajú tie krásne čuivé rodinných pobožnosti. Rozumiete tomu, že už teraz ste tým ušetrení rôznych pokušení a ochránení od zlého?

A keď si zamíliejete z celejho srdca Božie Slovo už vo svojej mladosti, budete ušetreni mnohého zlého i v budúcom živote. Vaša mladost je ako kniha s čistými listami. A vaši veriaci rodičia s Božou pomocou tam pišu tie najkrajšie stránky vášho budúceho života – ale to ocenite až neskôr – keď budete viacej rozumieť životu. Moje myšlienky sa medzi vami vracačú späť, do obdobia mladosti, ktoré sa od vás v mnohom liší. Pokúsim sa aspoň v krátkosti vám to naznačiť.

Narodil som sa roku 1928 ako posledný zo štyroch detí. Žili sme vo veľkej biede a nedostatku. Otca som vôbec nepoznal, zomrel pred mojím narodením a jeho tvár poznám len z fotografií. Na mamičke spočívala celá tarcha obživy a výchovy štyroch malých nezaopatrených detí. Bola to starostlivá žena, plná dobrôt, lásky, pokory a bázne Božej. Preto stále rád na ňu spominam. Učila nás spievať duchovné piesne a modlit sa. Čítavali sme spoločne z Božieho slova a učili sa s ňou niektoré výroky z Písma naspmät. Stále nám pripomínala, aby sme sa Pána Boha báli, aby sme Ho milovali a spoľiehali sa na Noho. Často spievala z kancionálu až do nočných hodín a ráno, sotva so prebulida, už bola na jej rtoch pieseň na Božiu chválu. Spominam si, ako raz pri takom speve dopadla na našu strechu spŕška kamenia. Súsed si uľahčil a s hnevom to komentoval svojim synom: „Už zase spievača!“

Bratr K. (se odmlčel. Hlas se mu při této vzpomince zachvěl a hrdlo jakoby se mu lehce stáhlo).

A keď už sme boli väčší, často nám mamička hovorievala: „Deti moje, nezabudnite, že raz opustíte tento život a tuto zem. Preto myslite na to, že raz odídate z časnosti do večnosti, myslite na smrť! Toto napomíname mi veľmi poslúžilo. Kedykoľvek som sa zamysiel nad krátkostou a krehkosťou ľudského života, vždy ma to viedlo do pokory.

Ako sme dorastali, začali súrodenci jeden po druhom opúštať rodný domov a odchádzat za živobytím do sveta. Čo bolo však horšie, pri návrate prinášali domov svet a jeho zvyky. Nad tým sa mamička trápievala. Keď som bol s ňou sám, s plačom mi hovorievala: „Vidíš, čo robia tvój starší súrodenci! Aspoň ty sa pridŕžaj Boha!“ Mamičkine slzy na mňa veľmi zapôsobili – a všetky jej slová som si uložil hlboko do srdca. Začal som chápať kontrast medzi svetom a bohabojnou rodinou.

Asi po šiesti rokoch od tejto udalosti mamička zomrela. Zostal som sám. Bolo mi za ňou smutno. Jej pokorný život, tichý a odovzdaný odchod z tejto zeme mi natrvalo zostal v pamäti. Často som v srdci počul jej slová: „Máš

meno Pavel po apoštolovi Pavlovi. Pôvodne sa menoval Saul, ale na ceste do Damašku ho Pán Ježiš zastavil a on tam padol na kolena a otvoril svoje srdce Jemu. Pavel sa obrátil — a ty si tiež Pavel". Zostal som dlho väzny a smutný. Moji súrodenci, ktorí medzitým úplne zapadli do sveta, ma nemohli pochopit. Ale ja som bol tým všetkým zasiahnutý a otriasený. V snahe polepšiť sa zanechal som všetkých svetských záťav a začal som horivo chodiť do chrámu, na biblické hodiny a medzi mladých ľudí v cirkvi. Ale v tom som nenašiel to, po čom moje oslovenie a prebudené srdce túžilo. Myšlienka na obrátenie Saulovo bola príliš silná, aby ma nechala na pokoji. Dnes viem, že ten nepokoj v mojom srdci — to bola Božia práca na mne. A bolo to i Božie vedenie, že som sa ocitnul v stolárskej dielni, kde mi Pán Ježiš pripravil brata L. On mi hned v prvých dňoch nášho zoznámenia vydal svedectvo — a potom tri roky mi vytrvalo svedčiť o Božej milosti v Pánu Ježišovi. Keď ma pozval do zhromaždenia, išiel som. Keď som prvýkrát prišiel do zhromaždenia, všetci ma srdečne vitali a milé úsmevy na ich tváračach prezrádzali, že prežívajú pokoj vo svojich srdciach a radujú sa z istoty večného života. — Tak toto sú ľudia, ktorí raz budú prebývať v nebesiach so svojím Spasiteľom, mysel som si — a zmenila sa ma veľká túžba patrili medzi nich. Počúval som spev — to spievali srdcia plné vďačnosti, poslušnosti a lásky. Počúval som modlitby — tie boli vedené Duchom Božím. Slovo, modlitby a svedectvo brata L., ktorý mi daroval Bibliu, to všetko ma viedlo k hlbokejmu premýšľaniu, čítaniu Písma každý deň.

Ten pamätný deň som číhal dlho do noci. Číhal som výstrahy: Uložené je ľuďom raz zomrieť a potom súd... Odplata za hriech je smrť... Každé telo je ako tráva... Spomenul som si na svoju bohabojnú mamičku a — zhrozil som sa sám seba, svojich hriechov, svojho neposváteného života. Prišiel mi na mysel krik boháča k Abrahamovi v pekelnom trápení. Pochopil som, že po smrti je na pokánie neskoro a že obrat k Bohu je možný len v tomto živote. Usvedčený Božím Duchom o svojich vinách a hriechoch, padol som na kolena a v hlbokej pokore s úprimnými slzami som vyznával nebeskému Otčovi svoje hriechy a prosil Ho, aby sa pre zásluhy svojho Syna — i môjho drahého Spasiteľa — zmíľoval nado mňou. A On ma počul, prijal na milosť a uistil ma o tom. Moje vnútro naplnil pokojom a hrejúcou radosťou. Moja malá izbička za dieľňou sa v tej chvíli stala svätyňou, kde sa hlboko sklonil svätý Boh k biednému človekovi a daroval mu milosť a to spasiteľnú.

Moji drahí, čo potom nasledovalo? Vďačnosť, chvála a pokora. Už je tomu 22 rokov a čo som od tej doby prežil nových skúseností so svojím Spasiteľom! Mnoho by som vám o tom mohol rozprávať. Ale jedno aspoň na záver: Príkladný spôsob života mojej mamičky — a jej verné modlitby za mňa dosiahli nebес. Budte aj vy takými žiariacimi svedkami a modlitebníkmi za svojich blízkych a priateľov. A ak budete mať raz svoje vlastné rodiny, vytvorte si zo svojich domovov pracovne modlitieb, dieľne lásky a pekného, príkladného života.

(Pri posledních slovach lehce položil ruku na Pavlino rameno, která po celý čas s upřeným pohledem na jeho rtech naslouchala celým svým srdcem.

A v tichém rozhovoru všichni besedníci vyprovázeli milého bratra. Na prázdné lavičky pricházející večer položil hebký závoj šera.)

jana

#### TAKÉ NĚCO PRO DĚTI

Obrázky na str. 119 5. čísla predstavují:

levý: Pán Ježiš povoláva celníka, jménem Matouš, za sebou (Matouše 9:9)

pravý: prut Aronův vzkvetl (4. Mojžíšova 17. kapitola).



#### Milost (přízeň, laskavost apod.)

Slovem **milost** je v běžném textu naší Bible přeložen hebrejský pojem CHeN (v SZ) a řecký pojem charis (v NZ). Tyto dva biblické pojmy však mají širší rozsah, než má nás pojem „milost“, užíváme-li ho jen v tom smyslu, když hovoříme, že nějakému trestanci byla udělena milost, anebože se někdo vůči někomu zachoval tvrdě bez milosti. CHeN je totiž také přízeň, libeznost, přijemnost, půvab. Když je např. řec o tom, že Noé našel milost před Hospodinem, nejde o někoho hříšně scestného, jemuž se dostalo odpusťení z milosti, nýbrž o někoho, kdo byl spravedlivý, tj. správně žijící, a za své doby mravně bezúhonné, protože chodil s Bohem, tj. udržoval krok s Božími silami, promítnutými do našeho lidského časo-prostoru, takže z tohoto důvodu se mu dostalo přizně od Hospodína (1M 6:8). Totéž platí o Abrahamovi. V tomto smyslu je v knihách Mojžíšových řec o Boží přízni a laskavosti na více místech, kde je zmínka o milosti. — Rut (2:10) nalezla milost před Bózem, tj. dostalo se jí od něho laskavosti, že jí dovolil sbírat klasy na výhodném místě. — Spravedlivý činí milost, tj. počiná si laskavě (Ž 37:21). „Milost je rozlita ve tvých rtech“, tj. půvab se na nich rozlévá (Ž 45:3). — „Dobrý rozum dává milost“, tj. projevuje se libezně (Př 13:15). — Obdobně: (Za 12:10).

Ještě širší rozsah má v NZ pojem **charis**, protože ho je možno použít ještě i v případě radosti, vlivnosti, vděčnosti, oblíbenosti, lahodnosti, rozkošnosti, libosti a vůbec milé činnosti. Pán Ježiš praví, že když milujeme jenom ty, kdo nás milují: jakoupak budeme mít milost? — tj. jaký v tom bude půvab, jaká laskavost, jaká radost, jaká oblíbenost? — (L 6:32). „Slovo plné milosti“ je Slovem plným přízni, laskavosti, vlivnosti, lahodnosti atd. „Z jeho plnosti jsme vzali milost za milost“, tj. charis anti charitos: přízeň pro přízeň, laskavost pro laskavost, radost pro radost,

vlivnost pro vlivnost atd. Důvod tohoto velkého obdarování neleží tedy nikde jinde než právě v tomto obdarování. Bůh nás obdarovává svou přízni a laskavostí ne proto, že si to virou v něho zasluhujeme, nýbrž prostě z toho důvodu, že **takto** máme být obdarováni. S milostí souvisí zcela úzce **pravda**, jejíž podstatu jsme si zde již vysvětlili (J 1:14, 16). Slovo milosti je současně slovem pravdy, otevřenosť, upřímnost.

První věřici v Krista „měli milost u všeho lidu za takové vzácné průkopictví v nástupu na cestu za Kristem. Barnabáš uviděl milost Boží ve sboru v Antiochii, tj. uviděl jejich radost, laskavost, vlivnost atd. Apoštole věřícím ve sborech radili, aby **trvali** v Boží přízni a laskavosti“ (Sk 11:23; 13:43; 14:26).

Epištola k Římanům je obzvlášť naplněna svědeckým o tom, že Boží milost není něco jednorázového, co se stane, když jsou hříšníkovi odpuštěny jeho hříchy. I takové odpuštění je Boží laskavost a projev jeho velké přízni vůči člověku. Avšak není to projev jednorázový a jenom takto specifikovaný, nýbrž je to ustavěná laskavá a milá činnost Boží přízni, pod jejíž vlivem mají věřící ustavěně žít a pracovat. Proto také apostolské listy záčínají nebo končí výrobcem: „Milost Pána Ježíše Krista s vám“ anebo: „Milost vám a pokoj od Boha Otce i od Pána Ježíše...“ apod. I jinak je v těchto listech hodně zmínek o milosti: napomenutí, aby věřící nebrali Boží přízeň nadarmo, aby byli hojní v této laskavosti, v ní se zmocnili, aby v ní bylo zakotveno jejich doufání; výstraha, aby nepotupovali Duha milosti, aby neodpadli od Boží přízni; výtka, že z ní vypadli; připomenutí, že od Boha se laskavosti dostává poněkud výše, že srdce bývá upevňováno Boží přízni atd., to všechno nás i dnes vyzývá k tomu, abychom stále pamatovali na bohatý obsah a široký rozsah pojmu CHARIS (2K 6:1; 8:7; Ga 5:4; 2Tm 2:1; Žd 10:29; 12:15; 13:9; Jk 4:6; 1Pt 1:13).

Když jsme byli zachráněni Boží charitou, Boží neobsahlou přízni, nešlo tu jen o holou záchrannu našeho ubohého já, ale šlo také o to, abychom byli „stvořeni v Kristu k dobrému činění, jež Bůh připravil, abychom v tom dovedli chodit, stavějice všechno na základ apoštolů a proroků, aby skrze každý sbor omilostněných lidí byla navenek manifestována **rozmanitost** Boží moudrosti...“ (Ef 2:5, 10, 20; 3:10).

H. J.

## NA PAMĚТЬ STOLETÉHO VÝROČÍ ÚMRTÍ KONSTANTINA TISCHENDORFA

Za všech dob bylo obzvláštním přáním věřících přiblížit čtenáři Boží Slovo pokud možno podle zaručených, původních starých textů. Jedním z nich byl Konstantin Tischendorf, který zemřel před 100 lety r. 1874 v Lipsku. A proto na tomto místě vzpoříme jeho významné životní dílo.

K. Tischendorf byl učenec neobyčejně píle a silné, železné vůle. Jako syn vážného lékaře získal na gymnasiu v Plavně důkladnou znalost starých řečí a v Lipsku studoval protestantskou teologii, kterou tamtéž již od r. 1839 ve svých čtyřadvaceti letech přednášel. Již ve dvaadvaceti letech začal pracovat na „kritice textů“ (bádání po způsobu čtení a slovním znění textů). Ke zpracování starých rukopisů se odebral koncem r. 1840 na 27 měsíců do Paříže. Tam se mu podařilo k údivu všech znalců rozluštít starý rukopis ephraemský. Původní slovní znění NZ bylo smyto a prosívávalo jen lehce skrze druhý, později přes ně napsaný (nanesený) text. Byl to nadměrný výkon Tischendorfových očí a ducha – rozluštít tento bledý, nejasný původní text a vydat jej.

Za účelem bádání podnikl Tischendorf řadu cest, např. do Itálie a r. 1844 do Orientu. Navštívil tam také prastarý sinajský klášter, kde získal 43 listů řecké Bible, psané na pergamenu, jejichž vysoké stáří okamžitě poznal. S neporovnatelnou píli pracoval na tom, aby z tohoto starého rukopisu vypátral přesný slovosled. Brzy zpozoroval, že není úplný. Na své druhé cestě do Orientu navštívil opět sinajský klášter. Nemohl však vypátrat zbytek rukopisů. Tepřve na třetí cestě předal mu v poslední večer 4. února 1859 mladý klášterní bratr zbylé pergamenové listy, nalezené v koší na odpadky. (K. F. Friedrich: Christliche Zeugen.)

Tento výsledek opravdu gigantické práce – „Sinajský rukopis“, uveřejnil Tischendorf v r. 1862 (3 foliové svazky s 22 knihami SZ a NZ, včetně listu Barnabášova a Hermase). Později vyšel čtvrtý foliový svazek s vědeckým úvodem a vysvětlením s 15 000 jednotlivých vysvětlivek. „Codex Sinaiticus“, jak se dnes nazývá rukopis, byl napsán kolem r. 350. Má tedy nyní nejen pro svou úplnost, nýbrž také pro své neporovnatelně vysoké stáří největší význam v otázce pravosti „ústního podání“. V něm obsažený „list Barnabášův“ cituje místa z evan. Matoušova (slovy: jak psáno jest) a dokazuje tím, že toto evangelium bylo již okolo roku 120 známé v celé církvi. Rukopis sám vznikl asi pravděpodobně v Caesareji a uschován byl od šestého století v klášteře sv. Kateřiny na Sinaji. Od konce r. 1933 je možno tento Codex zhlednout v Britském muzeu v Londýně ve vitrině v oddělení rukopisů. Roku 1935 byly jeho volné listy svázaný ve dva svazky do kůže. Ve své poslední vůli píše Tischendorf mezi jiným: „... nechť Bůh vloží svoje požehnání na to, co požůstalamu světu zanechávám – – je to Jeho dílo. Moje ruka sloužila jen Jemu podle mého nejlepšího vědomí a svědomí. Ve vědě nesleduji jiný cíl nežli pravdu! Konejte své životní dílo pilně a poctivě. Hledejte svoje opravdové spasení jenom v pevné víře ve Spasitele. Svoji důvěru uvrhněte vždycky znovu na Pána! Služte Pánu každého času v posvěcené radosti vásné a opravdové!“

připr. -stu

Mnozí křesťané hledají po léta cestu k vítěznému životu, ale ještě dodnes ji nenašli. Hledají nějakou cestu a mijí toho, který je Cesta. Pokud hledáme nějakou metodu, jak vitézit, budou našim údělem samé porážky.

Čas od času slyšíme: „Čtu si Písmo, spoléhám na Boží zaslisení, modlím se. Ale vůbec mi to nepomáhá...“ Proč? Protože si sám pomáhá. Viděl v životě druhých věřících duchovní pokrok a ted se pokouší je napodobit. Snaží se za každou cenu projevovat vnější známky křesťanství, místo aby dovolil Kristu, aby On v něm působil, aby Kristus v něm žil.

W. N.

## REDAKCE ČTENÁŘŮM

V souvislosti s proběhnuvšími oslavami 30. výročí SNP, jichž se příslušníci našich sborů zúčastnili nejen v rámci veřejných manifestací, ale především svou účastí v plnění mimořádných závazků na svých pracovištích a ve veřejně prospěšných akcích, uveřejňujeme děkovný text představitelů státní správy pro věci církevní, v němž třeba ocenit důvěru a přízeň, jež projevují našim sborům:

„Sekretariát pro věci církevní ministerstva kultury ČSR přijal s poděkováním zasláne pozdravy delegátů rádné konference Křesťanských sborů v ČSR a váží si ujištění delegátů o jejich účinném zapojení do budovatelského úsilí naší socialistické společnosti. Jsme přesvědčeni, že příslušníci Křesťanských sborů, společně s ostatními občany se zúčastní všeňárodního hnutí a oslaví pracovními úspěchy nadcházející 30. výročí Slovenského národního povstání a osvobození Československa Sovětskou armádou. Přispěj tak k dalšímu rozkvětu naší socialistické republiky a tím i k podpoře myšlenky trvalého, spravedlivého míru ve světě.“

Reditel sekretariátu pro věci církevní:  
Frant. Jelínek

Jsme rádi, že můžeme poděkovat jménem všech odpovědných bratří Vám všem, kteří vyjadřujete své křesťanství osobními morálními vlastnostmi, příkladnou pracovní morálkou a občanskou uvědomělostí, i když někde narážíte na nepochopení a předsudky pro své poctivé, upřímné a opravdové přesvědčení víry. I v tom všem je výsada pravých svědků Kristových, pro něž vždy a za všech okolností plní slova Páně: „Tak světě světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích“ (Mt 5:13–16)!

V příštím roce o velikonocích má být opět sborové shromáždění v Ostravě. Na večerech zpěvu by všichni zpěváci měli zapívat společně píseň č. 59 „O, lidé Boži, prozpěvuj“ a č. 63 „Hor sa bratia“ z Jásavého chvalozpěvu. Ti, kteří hodlají přijet do Ostravy a zúčastnit se zpěvu obou písni, ať to oznámi na adresu: Milan Michalko, Rodinná 20, 704 00 Ostrava-Zábřeh, te. 311 92. Zprávu zašlete v obálce s udáním, ve kterém hlasu chcete zpívat. Pak obdržíte bližší pokyny k nacvičení uvedených písni a opravě not, které již některí obdrželi.

Významného jubilea 75 let se dne 24. 10. t. r. dožil milý bratr Dr. Josef HOVORKA, který k čtenářům našeho časopisu promlouval v seriálech článků „Od apoštola k dnešku“, „Pán Ježíš jde středem dějinnych cest“ a „Biblický slovníček“. Těšíme se z jeho spolupráce a do dalších let mu přejeme mnoho zdraví, sily, duchovní svěžestí, aby i nadále mohl sloužit Pánu v Jeho díle.



Dňa 9. 6. 1974 naplnilo sa pri našim bratovi Jánovi Ryšovi zo zboru v Batizovciach slovo z Joba 42:5 „Bol som iba povesť počul o tebe; ale teraz fa vidí moje oko“, keď náhle, tiško odišiel k svojmu Pánovi, s ktorým chodil od svojej mladosti.

Bká

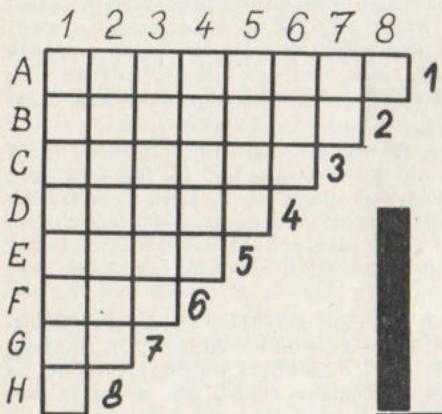
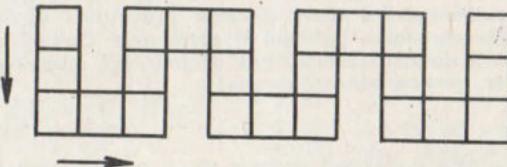
V Sebedine, okres Banská Bystrica, Pán si v auguste t. r. povolal k sebe milou sestru Zuzanu Pieckovú vo veku 80 rokov. Bola to jedna z najstarších sestier v tom mieste, Pánovi služila 51 rokov. I v nemoci bola trpežlivá, tůžiac, aby si ju už Pán povolal domov.

P. Paška

Radi spominame na tých, ktorí svojou vernosťou poslúžili vôle Pánovej na tejto zemi.

### 1. Řetězovka:

- Řešíme ve směru šípek tak, že vždy poslední písmeno každého tříhláskového slova je prvním písmenem slova následujícího.
- Biblický vzor trpělivosti. V Bibli je mu věnována jedna kniha.
  - Náš Stvořitel.
  - Svůdce Evy v ráji.
  - Jeden ze dvanácti synů Jákobových.



### 3. Rebusy:

(dva stateční muži)

R iš

CH mi

Muže skrývá rebus ten, jenž byl v boji usmrcen.  
nebojácný mládenec

### 4. Otázky:

- Která žena plakala sedm dní ze zvědavosti?
- Který prorok se posmíval při vážné činnosti?
- Ve které písni zpěvníku „Písň staré a nové“ je tato otázka:  
„Kdo z hříšníků byl největší?“  
a) Jaká je správná odpověď na tuto otázkou? Dolož citáty.  
b) Proč musí každý věřící člověk takto odpovědět? Dolož citátem.  
Nejlepší odpovědi na třetí otázku zveřejníme. Odpovídejte stručně!

### 5. Číslovka:

- 1 2 3 4 .... nazývat se chtěla žena,  
4 3 2 1 .... jmenoval Sem svého syna

### 6. Přesmyčka:

NENÍ Z ROZVOZU      (Nápojová J 3:1-8)

### 5. Egyptská řeka.

- Abrahamův synovec, který s ním všel z Ur Kaldejských.
- Fénické město vedle Sidonu.
- Jedno ze jmen očekávaného Mesiáše (Jz 9:6).
- Biblická míra pro sypké věci.
- Modla, pohanský bůh.
- Starší dcera Lábanova, první Jákobova žena.

### 7. Výroky:

Kdo pronesl následující slova? Komu byla řečena?

- „Pojďte a vizte!“
- „Nalezli jsme Mesiáše.“
- „Jakž ty mne znáš?“
- „Mistře, ty jsi Syn Boží ...“
- „Naplňte ty stoudve vodou.“
- „Ty jsi mistr v Izraeli a toho neznás?“
- „Dej mi pít!“
- „Zdali jsi ty větší než otec nás Jákob?“
- „Mistře, pojez!“

### 8. Skladovka:

(2K 18)

K tomu, co se ti zdá a k povzdechu smutku  
foneticky poloměr se dá se sloučovací spojkou vskutku  
a s „hlavou“ města zmatení –  
vše úhrnem tě – luštěti – jménem potentáta odměni!

### 9. Rovnice:

$$X = \frac{3}{8}a + \frac{3}{5}b + \frac{2}{7}c$$

X ... Pavlův spolupracovník

a ... čaroděj z Cypru

b ... první manžel Abigail

c ... filistinské město

### Řešení hádanek čísla 5/74

- Všeho zkuste, což dobrého jest, toho se držte (1Te 5:21).
- Izmael (Gn 16:17); Asverus (Est 2); Azael (2S 2:18, 1Pp 2:16); Mifibozet (2S 9:6); Mojžíš (Ex 6:20-23); Samuel (1S 1); Eliáb (1Pp 2:13); Manasses (2Kr 2:21); Felix (Sk 24:24); Akvila (Sk 18:2).
- a) Lában, b) Rut.
- Hospodin jest můj Pastýr, nebudu mít nedostatku (Ž 23:1).
- Mara, Marah (Rt 1:20, Ex 15:23).
- Otoniel.
- A-Debora; B-Lydie; C-Demetrius; D-Jairus; E-Filip.

### Vyhodnocení soutěže biblických hádanek

Za zasláne odpovědi k biblickým hádankám v číslech 2, 3, 4 a 5 našeho časopisu obdrželi jednotliví čtenáři bodové hodnocení, podle kterého je jejich pořadí následující:

1. Marie Vocílková, Opava	.	.	.	.	97	bodů
2. Ján Kriška, Čankov	.	.	.	.	96	bodů
3. Marie Pípalová, Opava	.	.	.	.	96	bodů
4. Edita Jergová, Nitra	.	.	.	.	94	bodů
5. Jana Jančová, Martin	.	.	.	.	94	bodů
6. Josef Sárička, Litvínov	.	.	.	.	94	bodů
7. Helena Gronerová, Žemberovce	.	.	.	.	94	bodů
8. E. Katzlerová, Místek	.	.	.	.	90	bodů

Těmto čtenářům zasláme knižní odměnu. Ostatním děkujeme za vytrvalost v luštění hádanek a zasláne odpovědi. Pořadí při stejném počtu bodů bylo stanoven podle datumu odeslání dopisu, případně (mezi 2. a 3. místem) hodina podání.

Jsme rádi, že tato soutěž – jak to z Vašich dopisů vyplývá – přispěla k získání větší orientace a k novým pěkným zážitkům při čtení pro nás nejvzácnější knihy – Bible. Podle Vašich přání budeme v podobných otázkách pokračovat.

-ps + tp

# Z OBSAHU ŽIVÝCH SLOV '74

## BIBLICKÉ VÝKLADY

- Duchovné prebudenie (1)  
Boží ctitelia (4, 25, 51, 73, 97, 122)  
Dejte vy jim jisti (10)  
Základy biblického učení (11, 35, 59, 83, 131)  
Nestačí si Boh? (15)  
Biblický slovníček (24, 46, 72, 96, 117, 141)  
O Duchu Božom (29, 64, 77, 106, 127)  
Hľadte aj na to, čo je iných (31)  
Búh žádá odpovědnost (22)  
Odpadnutie (39)  
Juda 20–21 (55)  
Milovaní a milujúci (57)  
Nevedel (67)  
Význam Ježišovy krve ve světle Písma (68)  
Služba smíření také ve sboru (80)  
Kresťan, Božia nádoba (82)  
Ve shromáždění (87)  
Oltár, kazateľňa a stôl (108)  
Já jsem dveře (109)

## ÚVAHY A RADY

- Několik rad pro službu slovem (3)  
Zjavený Kristus (7)  
Ako zmariť pre seba modlitebné zhromaždenie (7)  
O zázracích jinak (15, 44)  
Znáte Sepher-Tehillin? (17)

## Drazí,

z milosti našeho Pána ukončili jsme 6. ročník našeho časopisu. Děkujeme Vám za Vaše články, příspěvky, rady, povzbuzení i upřímnou kritiku. Při vstupu do nového roku Vás srdečně pozdravujeme s přáním nových zkušeností Boží milosti, pokroku, radosti i síly v celém příštém roce.

Moderná veda v Biblia (18, 33)

Mladomanželom (19, 40)

Pán Ježiš jde středem dějinnych cest (21, 42, 90)

Kresťan a rodina (22, 88, 137)

Život a prax v církvi (49, 94, 113, 135)

Noe a jeho žena (103)

Odpłata na miejscu (107)

Dotyk víry (115)

Vánoce, vánoce (121)

Světlo (129)

Malý test z duchovného života (130)

## SVĚDECTVÍ

Chci mít něco ze života (58)

Beseda pod javory (70, 92, 111, 139)

## ZÁZITKY

Novina od Otce (39)

Dovidenia, alebo sbohom? (54)

Johannes Wärns (66)

Či ste kresťan, lebo nie (101)

Sestra M. Křesinová vzpomíná... (118)

Na paměť úmrtí K. Tischendorfa (142)

## BÁSNĚ

Proměň mne, Pane (9)

Prosba (63)

Ovocie Ducha (63)

Jen na kolenu (63)

Škola kříže (79)

Jsem blízko Jordánu (110)